

ŽIVOT SV. MARKETY ALACOQUE,
podle nejnovějších pramenů zpracovaný s ilustracemi.
Cena Kč 10.—

POHLEDNICE BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ SE SV. MARKETOU.
z druhy po 40 hal.

ŽIVOT SV. MARKETY KORTONSKÉ,
veliké kajčnice III. ř. sv. Františka, s 5 ilustr. Cena Kč 3.—

ŽIVOT SV. GABRIELA POSSENTI,
studenta z řádu passionistů, divotvůrce a světce nejnovější doby,
se 7 ilustracemi. Cena Kč 10.—

DEVÍTIDENNÍ POBOŽNOST K SV. GABRIELOVI POSSENTI
se stručným jeho životopisem. Cena Kč 1.20

OBRÁZKY SV. GABRIELA POSSENTI. Cena 40 hal

ŽIVOT SLUŽEBNICE BOŽÍ GEMMY GALGANI,
dřlo uchvacující mystikou; s 10 ilustracemi. Cena Kč 16.—

SVATÁ HODINA GEMMY GALGANI.
Dojemná pobožnost k utrpení Páně, jak ji sám této služebnici
své nařídil. Cena Kč 2.—

**ŽIVOT CTIH. SLUŽEBNICE BOŽÍ BENIGNY KONSOLATY
FERREROVÉ**
z řádu salesiánek, zvláštní důvěrnice Božského Srdce Ježíšova
z doby nejnovější. Cena Kč 7.—

PRŮVODCE (VADEMECUM) DUŠÍ BOHU ZASVĚCENÝCH
Výňatky z rozmluv Spasitelových se ctih. Benignou Konsolátou
a případné modlitby. Cena Kč 6.—

ŽIVOT SESTRY M. M. CHAMBOVÉ,
salesiánky (1844—1907), kterou vyznamenal Božský Spasitel
dojemnými sděleními o svých svatých ranách. Cena Kč 5.—

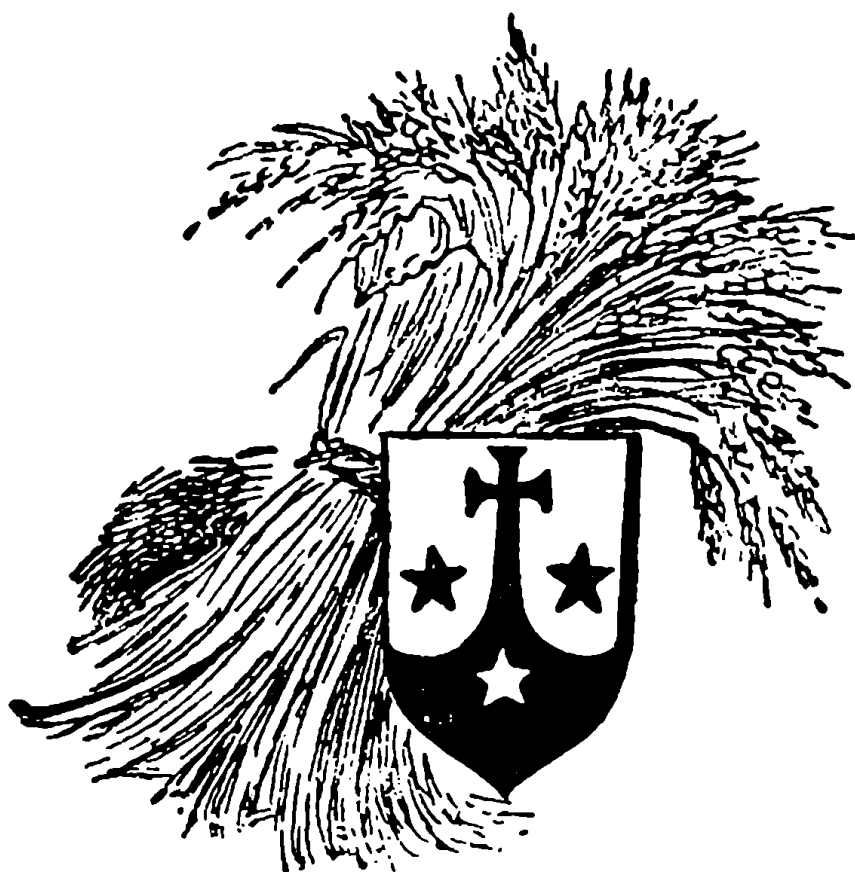
RŮŽENEC K SV. RANÁM PÁNĚ ČI RŮŽENEC SLITOVNÝ,
dojemná, hojnými odpustky obdařená pobožnost k sv. ranám
Páně. Cena 40 hal.

POBOŽNOST K MATCE BOŽÍ BOLESTNÉ. Cena Kč 5.—

ŽIVOT SV. JANA KŘTITELE VIANEYE,
faráře arského. Překlad čtrnáctého vydání francouzského, které
napsal příbuzný světcův Josef Vianey. Cena Kč 15.—

N O V I S S I M A V E R B A

*Poslední slova
sv. Terezie Ježíškovy*

VYDALY ŠKOLSKÉ SESTRY O. S. F. PRAHA

VINOHRADY, KORUNNÍ 4

M C M X X X

ŠKOLSKÉ SESTRY O. S. F!
V PRAZE-VINOHRADECH,
KORUNNÍ TŘÍDA 4
VYDALY:

DĚJINY DUŠE SV. TEREZIE JEŽÍŠKOVY, francouzské karmelitky.

Je to vlastní, velmi zajímavý a poučný životopis, psaný na rozkaz představených. Překlad nejnovějšího vydání v bohaté úpravě s ilustracemi. Cena Kč 26.—

KVĚT ZE ZAHRAD XIX. VĚKU.

Sv. Terezie Ježíškova. Stručný životopis této světice s 12 ilustracemi. Cena Kč 4.—

NEÚHLEDNÉ CTNOSTI.

Cesta sv. Terezie z Lisieux. Sepsal P. Roberti. Cenné dílko asketické literatury pro každého. Cena Kč 10.—

NÁSLEDUJTE MNE!

Vážná naučení o světici z Lisieux. Napsal P. Matouš Crawley-Boewey SS. C. C. Vhodné doplnění „Dějin duše“. Cena Kč 3.—

POSLEDNÍ SLOVA SV. TEREZIE JEŽÍŠKOVY

Krátká naučení, sebraná rodnými jejími sestrami z rozmluv před smrtí. Cena Kč 10.—

„DEŠŤ RŮŽÍ“

časopis věnovaný úctě sv. Terezie Ježíškovy a blah. Anežky České, bohatě vypravený. Vychází čtvrtletně; předplatné ročně Kč 15.—

MEŠNÍ MODLITBY KE CTI SV. TEREZIE Z LISIEUX,

církevně schválené s novénou k této světici a j. Cena Kč 2.—

DEVÍTIDENNÍ POBOŽNOST K SV. TEREZII JEŽÍŠKOVĚ.

Cena 20 hal.

LITANIE K SV. TEREZII JEŽÍŠKOVĚ.

Cena 20 hal.

SERIE 12 UMĚLECKÝCH POHLEDNIC SV. TEREZIE JEŽÍŠKOVY.

Cena Kč 10.—

OBRÁZKY, MEDAILKY, ŠPENDLÍKY A OBRAZY SV. TEREZIE JEŽÍŠKOVY v různé velikosti.

N O V I S S I M A V E R B A

POSLEDNÍ
SLOVA SV. TEREZIE
JEŽÍŠKOVY

KVĚTEN - ZÁŘÍ

1897

*Jediný autorisovaný překlad
francouzského originálu*

VYDALY

ŠKOLSKÉ SESTRY O. S. F.

PRAHA-VINOHRADY, KORUNNÍ 4

MCMXXX

NIHIL OBSTAT

Can. Dr. Josephus Čihák,

CENSOR

IMPRIMATUR.

PRAGAE, DIE 14. MAII 1930

† Ant. Podlaha,

EPISCOPUS PAPHIENSIS, VICARIUS

GENERALIS.

NRO: 3723

UPOZORNĚNÍ.

Některá z těchto posledních slov světice byla již uveřejněna v „Dějinách duše“ i jinde. Jsou tam však místy uvedena ve znění poněkud odchylném. To se vysvětluje jednak tím, že bylo nutno dbáti souvislosti s textem, do něhož jsou vložena, jednak také, že je vypravovaly osoby, které je samy přímo neslyšely, na př. novicky.

Také Matka Gonzaga bývala přítomna. Pochopíme, že výroky takové byly za jejího života opakovány z uctivosti tak, jako by se týkaly jen jí. Tak se dalo zvláště ve 12. kapitole „Dějin duše“.

ÚVOD.

V kněžském semináři v Bayeux
dne 10. listopadu 1926.

Ctihodná Matko!

Krátký život Vaší svaté, malé sestry Terezie byl ustavičnou snahou po dokonalosti božské lásky. Čím jsou její slova a skutky bližší chvíli, jež ji přivedla do náručí milovaného Pána a Mistra, tím určitěji se v nich obráží krása její duše, tím živěji z nich vyzařuje nauka o pravé, prosté zbožnosti. Jako Pán zanechal učedníku lásky při loučení plnost svého ducha, tak i Vaše svatá sestřička prostě, neúmýslně shrnula v těchto svých posledních slovech vše, co bylo v jejím dětinném

oddání se Bohu nejněžnější a nejkrásnější.

A Vy, dlíc v oněch měsících co nejvíce u jejího lůžka, s pečlivou přesností jste pozorovala a zapisovala její slova i projevy, v nichž se tak věrně jeví sklony jejího srdce.

Z oněch slov a událostí jste něco uveřejnila ve 12. kapitole „Dějinduše“ a v životopisech, sepsaných s Vaší pomocí. Ale nemohla jste tam uvést všechny podrobnosti z toho intimního deníku. Byl by tím příliš vzrostl rozsah díla na újmu souměrnosti. Snad jste také nechtěla uveřejňovat věci, které jste považovala za posvátná sdělení sesterské důvěry.

Avšak poznala jste, že nesčetné duše, jež Vaše sestřička získala a jež má vésti po své cestě, žízňují po tom, aby ji lépe poznaly a že proto, čím jsou její slova a skutky uváděny prostěji a pří-

měji, tím lépe vystihují hlubiny jejího srdce a upřímnost její ctnosti.

Ano, knížečka, kterou nám podáváte, jest pravým pokladem. Je to závěť milé světice. Tu ji vidíme tak, jak byla a lépe než v jiných zprávách o ní. Díky Vám, že jste si tyto zápisky neponechala jen pro sebe.

Přijměte, Velebná Matko, projev mé dokonalé oddanosti v našem Pánu.

*P. Th. Dubosq,
superior, generální vikář, promotor víry
v kanonisačním procesu sv. Terezie
Ježíškovy.*

SLOVA

SVATÉ TEREZIE JEŽÍŠKOVY,

zaznamenávaná

ctihodnou Matkou Anežkou od Ježíše

v posledních pěti měsících života

svěťice.

Při procesu blahořečení a svatořečení

byla předložena

- církevnímu soudnímu dvoru.

Některé, velmi známé výroky, kterých

Matka Anežka však sama neslyšela,

se zde neuvádějí.

Kvĕten.

1. kvĕtna 1897.

„Dnes je srdce mé naplnĕno nebeskou radostí . . . Vĕera veĕer jsem se tak vroucnĕ modlila k nejsvĕtĕjší Pannĕ, majíc na mysli, ŷe zaĕne její krásný mĕsíc.“

*

9. kvĕtna.

Vzhledem k citŭm, kdyŷ se nám někdy nedostane vdĕĕnosti za prokázanĕ služby lásky.

„Ujiŷtŭji vás, ŷe i já znám pocit, o němŷ mluvíte. Nejsm vŷak nikdy zklamána, neboŷ neoĕekávám odměny zde na svĕtĕ. Konám vŷe pro Pána

Boha. Tak nic neztrácím, nýbrž jsem za práci pro bližního stále odměňována.“

*

15. května.

„Nepoznávám dobře, oč více budu míti po smrti než nyní. Budu patřiti na Boha, to je pravda. Pokud však jde o sjednocení s Ním, v tom žiji již zde na zemi.“

„Jak jsem šťastna, že půjdu již brzy do nebe! Myslím-li však na slova Boží: „Přijdu brzy a odměna má jest se mnou a odplatím každému podle skutků jeho“¹⁾, říkám si, že ohledně mne bude Pán jistě na rozpacích, vždyť nemám skutků. Nebude mi tedy moci odplatiti podle nich . . . Budiž! Důvěřuji, že mi odplatí podle svých vlastních skutků.“

¹⁾ Zjev. 22, 12.

„I kdyby Pán Bůh mých skutků neviděl – což jest nemožno – nebolelo by mne to. Miluji Jej tak velice, že bych Jej chtěla potěšovati svou láskou a svými malými oběťmi, i kdyby nevěděl, že pocházejí ode mne. Když to ví a vidí, jest jaksi povinen mi odplatiti . . . Raději bych mu nepůsobila této námahy.“

—

„Ráda bych byla poslána na Karmel do Hanoie, abych mohla mnoho trpěti pro Boha. Kdybych byla zdravá, chtěla bych tam jíti, abych byla úplně sama a neměla útěchy, ani žádné pozemské radosti . . . Vím velmi dobře, že Pán Bůh nepotřebuje našich činů. Jsem jista, že bych tam nemohla nijak pracovati. Milovala bych však a trpěla. To jest jediné, co má u Něho cenu.“

Mluvila jsem s ní o rozličných návodech duchovních spisovatelů, jak se cvičiti v dokonalosti, a o tom, že mnoho duší nemá odvahy jich používatí.

„Co se mne týká, nenalézám již nic v knihách – kromě v evangeliu. To mi postačí. Poslouchám s rozkoší slova Ježíšova, jež mi říkají, co mám činiti: „Učte se ode mne, že jsem tichý a pokorný srdcem.“¹⁾ To mi podle jeho ujištění přinese mír: „A naleznete odpočinutí duším svým.“¹⁾“

Dostala nový řeholní oděv. (Je dosud zachován.) Oblékla si jej po prvé na vánoce r. 1896. Tento hábit, druhý od její obláčky, jí špatně padl. Ptala jsem se jí, zdali jí to nemrzí.

„Ani trochu, i kdyby to byl oděv Číňana, vzdáleného od nás přes dva tisíce mil.“

¹⁾ Mat. 12, 29.

O novickách:

„Házím svým ptáčkům dobrá seménka, jež Bůh vkládá do mé ruky. Pak se již nestarám, co se s nimi stane. Někdy se zdá, jako bych nebyla nic rozsela, jindy zase to působí dobro. Ale Pán mi říká: „Dávej jen stále a nestarej se o výsledek!““

*

18. května.

„Zbavili mě všech úřadů. Myslila jsem si při tom, že moje smrt klášterní rodinu alespoň nevyruší.“

Ptala jsem se jí: „Nermoutíte se, že jste před sestrami jako nečinný úd společnosti?“

„Ó ne. To je moje nejmenší starost . . .“

Když jsem ji viděla tak nemocnou, chtěla jsem jí vyprosit dispens od hodinek za mrtvé, které

se podle Stanov modlíváme, když některá sestra z našeho řádu zemře.

„Prosím vás, nečiňte to. Vždyť je to jediné, co mohu vykonati pro duše našich sester, jež snad trpí v očistci.“

Divila jsem se, že nikdy nezahálí, ač je tak nemocna:

„Musím se stále něčím zaměstnávat. Tak alespoň nemařím čas a práce se mi nenahromadí.“

„Ó, jak vroucně jsem prosila Pána, abych směla až do smrti konat všechna společná cvičení řeholní! Nevyšel mne! A přece se mi zdá, že bych mohla chodit ke všem a nezemřela bych ani o minutu dříve. Ba, někdy si myslívám, že by nikdo nebyl zpozoroval, že jsem nemocna, kdybych to nebyla řekla.“

*

19. května.

„Proč jste dnes tak veselá?“

„Protože jsem ráno měla dvě malé mrzutosti – a hodně citelné . . . Nic mi nepůsobí tolik radosti, jako nepatrná utrpení . . .“

*

20. května.

„Bylo mi řečeno, že budu míti ještě strach před smrtí. Možná. Kdyby věděli, jak málo na sebe spoléhám! Vím příliš dobře, jak jsem slabá. Prozatím se budu těšiti z pocitu, jež mi Pán Bůh právě dává. Je dosti času snášeti opak.“

Ukázala jsem jí jednu z jejích fotografií:

„Ano, ale . . . to je obálka. Kdy pak se ukáže dopis? . . . Jak ráda bych jej uviděla!“

*

Od 21. do 26. května.

„Vím, že již brzy zemru. Ale kdy? . . . Ach, pořád to nepřichází. Podobám se dítěti, kterému stále slibují koláč. Ukazují mu jej zdaleka . . . Když se však přiblíží, aby si jej vzalo, ruka se odtáhne. Přenechávám se však úplně Pánu v životě i ve smrti. Kdyby si toho přál, ráda bych se uzdravila, abych mohla jíti do Kočinčiny.“

—

„Až umru, nedávejte věnců na mou rakev jako Matce Jenovefě.¹⁾ Proste raději, aby za peníze, jež by to stálo, byli vykoupeni černoušci. Řekněte, že mi to způsobí radost. Ráda bych měla maličkého Theofana a malou Marii Terezii.“

—

¹⁾ Matka Jenovefa od sv. Terezie, zakladatelka karmelitek v Lisieux.

„Před nedávnem mi připadalo velice obtížné užívat drahých léků. Teď mi již na tom nezáleží. Vždyť jsem četla, že sv. Gertruda se těšila myšlenkou, že to všechno prospěje jejím dobrodincům. Vzpomněla si na slova Páně: ‚Co jste učinili jednomu z nejmenších bratří mých, mně jste učinili.‘¹⁾“

„Jsem přesvědčena o neúčinnosti všech těch léků, ale ujednala jsem si s Božským Spasitelem, že jejich léčivé působnosti dopřeje ubohým misionářům, kteří nemají času ani peněz, aby o sebe pečovali. Prosím Ho, aby všechna péče, mně věnovaná, prospěla jim.“

„Často jsem slýchala, že jsem statečná, a to je tak málo pravda, že jsem

¹⁾ Mat. 25, 40.

si řekla: Nemohu přece dopustit, aby lidé tak lhali! A s pomocí Boží jsem začala pracovat, abych se stala statečnou. Jednala jsem jako voják, který znaje svou zbabělost, slyší, jak chválí jeho udatnost. Konečně se za ty nezasloužené poklony stydí a chce jich býti hoden.“

—

„Zůstanu raději v naší cele, místo abych šla do nemocnice, protože tady mě není tak slyšet kašlat. Tak alespoň nikoho neruším. A když jsem příliš dobře obsluhována, pozbývám radosti z utrpení.“

—

„Svatá neviňátka nejsou v nebi dět-kami. Mají jen nevýslovný půvab dět-ství. Představujeme si je jako dívky jen proto, že potřebujeme obrazů, abychom neviditelné věci pochopili . . .

Ano, doufám, že se budu moci brzy k nim přidružit!“

—

„Myslím, kdyby nebylo této duševní zkoušky, těch pokušení proti víře, jichž nelze pochopiti, že bych zemřela radostí při myšlence, že již brzy opustím tuto zemi.“

*

27. května.

„Souhlasím úplně s tím, aby byl o mně poslán oběžník.¹⁾ Nechápu jasně, proč některé sestry žádají, aby se o nich nepsal. Jest dobře, znáti se ve spolek a věděti něco o těch, s nimiž máme žíti věčně.“

Mluvily jsme o jejím dětství. Vyprávěla jsem o poznámce matčině, když jsem byla ještě chovan-

¹⁾ Ve francouzských karmelitských klášteřích je zvykem, že když některá sestra zemře, posílá se všem klášterům řádu krátký její životopis — oběžník.

kou v Le Mansu: „Vidím, že tě nezajímá nic, než podrobnosti o sestřičkách Celině a Terezii. Hlavu si mohu rozlámat, abych si vzpomněla na něco nového, ale zatím nevím nic.“ — Dodala jsem: „Jistě matinka leckterou z vašich dětských chyb trochu zvětšila, aby mi mohla psáti zajímavě.“ Na to odvětila prostě:

„Myslím, že máte pravdu. Skutečně, ani před mým třetím rokem nebylo třeba v nejmenším mě napomínati, abych se polepšila. Jediné mírné slovo mi postačilo na celý život, abych chybu poznala a jí litovala.“

*

28. května.

„Nebojím se posledního zápasu ani bolestí v nemoci. Pán Bůh mi pomáhal od nejútlejšího dětství a vedl mě za ruku. Na Něho spoléhám! Jsem jista, že bude při mně státi až do konce. Možná, že budu trpěti do krajnosti, ale nebude to pro mne nikdy příliš mnoho.“

Pravila jsem jí: „Jedna ze starších sester myslí, že dlouhý, službě Boží věnovaný život v klášteře je vždy záslušnější a duším užitečnější než život, dokonaný vkrátku.“

„Jsem jiného názoru. Všimla jste si, co je v dopise, zaslaném matce sv. Aloise z Gonzagy, jež jsme četly v refektáři? Že by se nebyl mohl naučiti více, ani by se nebyl stal světějším, i kdyby byl dosáhl věku Noemova?“

—

„Pamatujete se, kterak loni v listopadu, když se pomýšlelo poslati mě do Tonkingu, jsme začaly devítidenní pobožnost k sv. Theofanu Vénardovi, abychom v té věci poznaly vůli Boží? Tenkrát jsem konala všechna cvičení s sebou, ano, bývala jsem i při Jitřní. A právě za oné novény jsem začala kašlati a od té doby je mi stále hůře. To on mě volá. Jak ráda bych měla

jeho podobiznu! To je duše, která se mi líbí... Jsou mladiství světci, o nichž životopisci vypravují, že byli stále vážní, i v době zotavení. On však býval vždy vesel.“

„Netoužím více po smrti než po životě. Nechám Božskému Spasiteli, nechť volí za mne. Ať učiní cokoli, vše je mi milé.“

„Ať si nikdo nemyslí, že by mě zmátlo nebo pokazilo moje plány, kdybych se uzdravila. Věk jest v očích Božích ničím a já bych si již uměla vše zaříditi, abych i při dlouhém žití zůstala malým dítětem.“

„Na všechno se dívám s dobré stránky. Mnozí přijímají všechno tak, že

jim to působí největší starosti. U mne je tomu opačně. I kdyby bylo jen utrpení mým podílem a nebe tak zatemněno, že by nezářil ani jediný světlý paprsek, i z toho bych čerpala radost.“

*

29. května.

Trpěla mnoho. Vzala jsem evangelium, abych jí z něho něco přečtla, a otevřela jsem místo: „Vstát jest, není ho tuto, aj místo, kdež jej položili.“¹⁾

„Ano, jest tomu tak! Nejsem již jako za dob dětství přístupna kdejaké bolesti. Jsem jako zmrtvýchvstalá a ne již tam, kde mě hledají. Matko, nedělejte si se mnou starostí! Dospěla jsem tak daleko, že již nemohu trpěti, protože mi je každé utrpení příjemné.“

*

¹⁾ Mar. 16, 6.

30. května.

Pravila jsem jí: „Snad budete před smrtí ještě mnoho trpěti.“

„Ó, nermuťte se proto, vždyť tolik po tom toužím!“

*

Č e r v e n .

4. června.

Loučila se s námi (svými třemi rodnými sestrami). Toho dne byla jako proměněna a zdálo se že již netrpí.

„Prosila jsem nejsvětější Pannu, abych již nebyla tak ochablá a sklíčená jako v posledních dnech. Cítila jsem dobře, jak vás to rmoutí. Dnes večer mě vyslyšela. Sestřičky moje, jak jsem šťastna! Vidím, že již brzy zemru.

Nedivte se, když se vám po smrti nezjevím a když nebudete pozorovati zvláštních znamení jako důkazů mé blaženosti. Nezapomínejte, že k mé malé cestě patří, abyste si nepřály nic

viděti. Vždyť víte, co jsem řekla Božskému Spasiteli, andělům a svatým:

Zříkám se touhy v žití:
zde na světě vás zříti.“

Sestra Jenovefa od nejsv. Tváře pravila: „Vás odnesou andělé.“

„Myslím, že jich nebudete vidět. Proto však zde přece budou.

Ale chtěla bych míti krásnou smrt, abych vám způsobila radost. Prosila jsem o to nejsvětější Pannu. Není stejné prositi ji nebo Pána Boha. Ona již ví, co má s mými malými přáními učiniti, zda je má říci, či ne. Zkrátka jest to její věcí, aby vše tak zařídila, aby Pán Bůh mne nemusel¹⁾ vyslyšeti, ale aby ve všem mohl jednati podle své nejsvětější vůle.

¹⁾ To znamená: z lásky k Marii a k duším, jemu oddaným.

. . . Nevím, přijdu-li do očiště a také se o to nestarám. Ale stane-li se to, nebudu litovati, že jsem nekonala nic, abych mu ušla. Nebude mi líto, že jsem pracovala jen a jen pro spásu duší. Jak jsem byla šťastna, když jsem se dověděla, že naše svatá Matka Terezie smýšlela také tak!

Nermuťte se, že mnoho trpím a také ne, jak jsem již řekla, když v hodinu smrti na mně neuvidíte nijakého znamení blaženosti. . . Božský Spasitel zemřel jistě jako oběť lásky, a hleďte, jaká byla jeho agonie!“

- Odpoledne téhož dne jsem viděla, že mnoho trpí. Řekla jsem jí: „Přála jste si mnoho trpěti, Pán Bůh na to nezapomněl!“

„Toužila jsem po utrpení a jsem vyslyšena. Již delší dobu mnoho snáším. Jednou ráno při díkučinění po sv. přijímání jsem zakusila téměř smrtel-

ných úzkostí – a neměla jsem při tom ani trochu útěchy.“

—

„Přijímám vše z lásky k Bohu, i nejnemyslnější myšlenky, které mi přijdou na mysl a mne obtěžují.“

*

5. června.

„Nerozrušte se, najdete-li mě jednou ráno mrtvou. Tatiček, (tak nazývala někdy v dětské prostotě Boha Otce), milý Pán Bůh, si prostě pro mne přišel. Jistě jest velikou milostí přijmout sv. svátosti. Když to však Bůh nedovolí, jest také dobře. Všechno jest milost.“

—

Opírajíc se o mne, procházela se trochu v zahradě. Když jsme se vracely, zastavila se a pozorovala bílou kvočnu, ukryvající pod křídla hejno ku-

řátek. Její oči se zalily slzami. „Vy pláčete?“ ptala jsem se jí. Odvětila:

„Nemohu vám hned odpovědět. Jsem příliš dojata.“

Později mi se zářícím výrazem ve tváři vysvětlovala:

„Plakala jsem při vzpomínce, že Božský Spasitel zvolil toto podoběnství, aby nás poučil o své něžné lásce k nám. I se mnou tak jednal po celý můj život. Skrýval mě pod svými ochrannými křídly. Nemohla jsem se zdržeti slz, srdce mé přetévalo vděčností a láskou.

Ó, Pán Bůh jednal dobře, že se mému zraku skrýval, a málokdy a jen jako skrze mříž¹⁾ mi zjevoval působení svého milosrdenství . . .“

Ukazovala mi obrázek Panny Marie Vítězné, na kterém byla přilepena květinka, o níž mluví v „Dějinách duše“ a pravila dojata:

1) Píseň písní 2, 9.

„Dnes je tomu deset let, co mi dal tatíček tuto bílou květinku, když jsem s ním po prvé mluvila o svém povolání.“

*

6. června.

„Děkuji vám, že jste prosila, abych dostávala jen částečku sv. Hostie. I tu jsem spolkla s námahou. Ale jak jsem byla šťastna, že jsem měla Boha ve svém srdci! Plakala jsem jako v den prvního sv. přijímání.“

—

„Podívejte se, jak málo útěchy se mi dostává v pokušeních proti víře. Dnes mi řekl dp. zpovědník: „Nezdržujte se u toho! Jest to velmi nebezpečné.“ Pravil mi ještě: „Přijímáte smrt s odevzdaností?“ Odpověděla jsem mu: Otče, myslím, že odevzdanosti jest

zapotřebí jen k životu. Myšlenka na smrt vzbuzuje ve mně pocity radostné.“

—

„Od dětství mi důležité události mého života připadaly jako nedostupné, vysoké hory. Když jsem vídala děvčátka po prvé přijímání, říkala jsem si: Jak pak já to udělám, až půjdu po prvé k sv. přijímání? . . . Později: Jak si budu počínati, abych mohla vstoupiti na Karmel? . . . Pak: Jakou budu míti obláčku, jak budu skládati sv. sliby? . . . A nyní se tak ptám ohledně smrti.“

*

Dne 9. června, o druhém výročí obětování se Milosrdné Lásce, pravila:

„Jak jsem dnes šťastna!“

„Pominula tedy již vaše zkouška?“

„Nikoli. Ale jest jako v dálce. Oškli-
ví hadové mi již nesyčí do uší . . .“

„Jak klidně snáším, když mi všichni říkají, že jest mi lépe. Předěšlý týden jsem chodila a pokládali mě za těžce nemocnou. Tento týden se nemohu udržeti na nohou, jsem zesláblá a myslí se, že jsem zachráněna. Co však na tom záleží!“

„Vy tedy přece doufáte, že již brzy zemřete?“

„Ano, myslím, že brzy odejdu. Lépe mi není. Bolí mě velice na prsou. Ale i přes to stále tvrdím: I kdyby mě Pán uzdravil, nebudu zklamána.“

—

„V evangeliu se praví, že Pán přijde jako zloděj. Přijde brzy, aby mě odnesl. Ó, jak ráda bych tomu Zloději pomohla!“

—

Nejstarší sestře Marii od nejsvětějšího Srdce, když jí pravila: „Jak se budeme rmoutiti, až zemřete!“

„Ó ne. Uvidíte, bude to jako déšť růží. Ano, dám pršetí růžím . . .“

—

„Podobám se malému dítěti na nádraží, které čeká na rodiče, aby je vzali k sobě do vlaku. Ach, nepřicházejí a vlak odjíždí. Ale jedou ještě jiné vlaky. Všechny jistě nezmeškám . . .“

*

10. června.

„Často prosím nejsvětější Pannu, aby řekla Božskému Spasiteli, že mne nemusí šetřit. Ona pak moje vzkazy výborně vyřizuje! . . . Již se ve své nemoci nevyznám. Teď je mi lépe! Přenechávám se však Bohu a cítím se šťastnou. Co by ze mne bylo, kdybych žila v naději, že brzy zemru! Jak mnoho zklamání bych zakusila! Teď však se to nestane, neboť jsem spokojena

se vším, co mi Božský Mistr posílá.
Toužím jen po tom, abych splnila jeho
vůli . . .“

*

11. června.

„Snesem mnoho, trpíme-li okamžik
za okamžikem.“

*

15. června.

„Devátého jsem viděla v dáli jasný
maják, který mi ukázal, že nebeský pří-
stav jest již blízko. Teď již nevidím
nic. Oči mé jsou jako zavázány. Co se
mi říká o blížící se smrti, již ke mně
nevniká. Božský Spasitel jistě nechce,
abych na to myslela, jak jsem činila,
než jsem onemocněla. Tenkrát jsem
takových myšlenek potřebovala, cítím
to dobře. Dnes je tomu naopak. Pán
chce, abych se mu přenechala jako ma-
ličké dítě, které se nestará, co se s ním
stane.“

„Unavuje vás, že se vaše nemoc tak prodlužuje a že tak mnoho trpíte?“

„Trpěti! To se mi právě líbí!“

„Proč?“

„Protože se to líbí Pánu Bohu.“

„Jsem šťastna. Připadá mi, že po dobu nemoci Pána Boha vůbec neurážím. Právě jsem psala o lásce k bližnímu¹⁾ a velmi často jsem byla vyrušována. Snažila jsem se však, abych nebyla netrpělivá, a tak první konala, o čem jsem psala.“

*

22. června.

Byla ve svém vozíku v zahradě. Když jsem k ní odpoledne přišla, pravila mi:

„Jak dobře rozumím slovům Božského Spasitele k naší sv. Matce Terezii: „Víš, dcero, kdo mě opravdu miluje? Ten, kdo poznává, že všechno,

¹⁾ V „Dějinách duše“.

co se nevztahuje ke mně, je klam.“ Jak je to pravdivé! Ano, vše, kromě Boha, jest marnost.“

★

23. června.

Pravila jsem jí: „Až budu umírat, nebudu moci dát Pánu Bohu nic. Ruce moje budou prázdné. To mě rmoutí.“ Odvětila:

„Tak tedy nejste jako já, ačkoli jsme v týchž okolnostech. Kdybych byla vykonala všechno, co sv. Pavel, pokládala bych se za služebnici neužitečnou¹⁾ a shledala bych, že tu stojím s prázdnýma rukama. Ale to právě mi působí radost. Vždyť proto, že nic nemám, obdržím všechno od Pána Boha.“

★

25. června.

Ukazovala mi místo v časopise spolku pro rozšíření víry, kde se vypravuje, jak se bíle oděná světica zjevila pokřtěnému dítěti, a pravila:

¹⁾ Luk. 17, 10.

„Jednou budu i já malé pokřtěné
dítka takto obletovati.“

*

26. června.

„Jak mě včera bolelo na prsou! A
dnes to přestalo. Kdy budu moci
s Božským Spasitelem odejít. Jak ráda
bych už šla do nebe!“

*

29. června.

„Jak bych byla v nebi nešťastna,
kdybych nemohla těm, které miluji,
působiti na tomto světě různé malé
radosti!“

Večer mnoho trpěla vnitřními zkouškami a ně-
které myšlenky jí působily mnoho bolesti. Pravila
mi:

„Moje duše cítí hluboce své vy-
hnanství. Nebe jest mi zavřeno a na

světě jsou jen zkoušky mým údělem.

... Vidím dobře, že mě nepovažují za příliš nemocnou. Pán Bůh to dopouští ...“

„Měla bych v nebi radost, kdybyste o mně složila nějakou pěknou báseň. Myslím, že svaté těší, když je chválíme, protože ctíce je, oslavujeme Pána Boha.“

*

30. června.

Mluvila jsem s ní o některých světcích, kteří vedli mimořádný život, jako na př. sv. Šimon Sloupovník. Pravila:

„Je to jistě podivuhodné. Mám však raději svaté, kteří nade všemi svými nepokoji zvítězili oddaností k Bohu, na př. sv. Cecilii, jež svolila, aby ji provdali a nebála se ničeho ...“

Při jedné návštěvě v hovorně jako obyčejně téměř nemluvila, nechávajíc hovořiti své sestry. Později pravila:

„Jak jsem byla dnes v hovorně ostýchává! A přece jsem musela hned potom jednu novicku přísně pokárati. Ani jsem se nepoznávala. Jaké to protivy v mé povaze . . .! Moje ostýchavost pochází z rozpaků, které pociťuji, když si mne někdo všímá.“

*

Červenec.

3. července.

Když jsem si činila výčitky pro chybu, které jsem se dopustila a svěřila jsem se jí se svými smutnými, malomyslnými myšlenkami:

„... Co se mne týká, snažím se, abych nikdy nebyla malomyslná. Když se dopustím chyby, která mě činí smutnou, vím dobře, že je to následek mé nevěrnosti. Ale myslíte, že při tom zůstanu? Nikoli. Raději si pospíším, abych Božskému Spasiteli řekla: Bože můj, ty víš, že si tento zármutek zasloužím. Dovol však, abych ti jej obětovala jako zkoušku, kterou mi posíláš z lásky. Lituji svého pochybení, ale jsem ráda, že ti smím obětovati toto utrpení.“

Trápilo ji něco, a aby přišla na jiné myšlenky pravila mi něžně:

„Potřebuji potravu pro duši. Prosím vás, čtete mi něco ze života svatých...“

„Přejete si život sv. Františka z Assisi? Ten se vám bude líbiti. Vypravuje se tam o květinách a o ptáčcích.“ Na to řekla vážně:

„Ne proto..., ale abych viděla příklad pokory.“ —

S radostnou odevzdaností:

„Už i svatí mě opouštějí. Při Jitřní jsem prosila sv. Antonína, aby mi pomohl nalézt ztracený kapesník. Myslíte, že mě vyslyšel? Ani pomyslení! To však nic nevadí. Řekla jsem mu, že ho mám přece ráda.“

*

4. července.

„Božský Spasitel umíral na kříži v úzkostech, a přece to byla nejkrásnější

smrt z lásky, kterou kdo viděl. Zemřít z lásky neznamená umírat ve vytržení . . . Přiznám se vám upřímně: Zdá se mi, že to je to, co cítím.“

*

5. července.

Mluvila jsem s ní o svých nedokonalostech. Tu mi pravila:

„I mně se tak stává. Nikdy se tomu však nedivím. Také se vždy hned tak rychle, jak bych chtěla, nepovznesu nad pozemské marnosti. Tak mě na př. trápí pošetilost, kterou jsem řekla nebo učinila. Pak se vrátím do svého nitra a řeknu si: Jsem tedy ještě stále na začátku jako dříve. To si opakuji s velikým klidem, bez zármutku. Jest tak sladké být si vědom své slabosti a ubohosti!“

—

„Nebudte smutná, Matičko, že jsem nemocná. Vždyť vidíte, jak mě Pán oblažuje. Jsem stále veselá a spokojená.“

*

6. července.

Právě plivala krev. Pravila jsem jí: „Již nás tedy opustíte?“

„Ó ne. Také zpovědník mi pravil: ‚Čeká na vás veliká oběť, rozloučení s vlastními sestrami.‘ Odvětila jsem: Ale, otče, myslím, že jich neopustím. Naopak, po smrti jim budu ještě blíže.“

-
- „Myslím, že musím na smrt ještě čekat, právě tak jako na ostatní velké události svého života. Jen se podívejte: Mladá jsem vstupovala na Karmel, a když bylo již vše ujednáno, musila jsem ještě tři měsíce čekat. Totéž se mi stalo při obláčce i při profesi. I při

mé smrti tomu tak bude. Přijde brzy,
ale musím ještě počkati.“

—

„Přináším mnoho malých obětí...“

—

„Je vidět, že jste dnes plivala krev a viděla Božského Zloděje, protože jste veselá.“

„A kdybych Ho i neviděla, miluji Její přece tolik, že jsem vždy spokojena s tím, co činí. Nemilovala bych Ho méně, i kdyby nepřišel mne odnésti. I když se zdá, že mě klame, zahrnuji Její všemožnými projevy lásky, takže již neví, co si se mnou má počítí.“¹⁾

—

„Čtla jsem krásné místo v Následování Krista: „Na hoře Olivové po-

¹⁾ Znamená to: Pro dokonalou lásku již není zkoušky.

žíval Pán všech rozkoší nejsvětější Trojice, a přece nebyla jeho smrtelná úzkost méně hrozná.‘ Jest to tajemství. Ujišťuji vás však, že něco z toho chápu, protože to sama zakouším.“

—

„Často jsem pozorovala, že zármutek nás činí dobrotivější a trpělivější, neboť utrpení přivádí blíže k Bohu.“

—

Postavila jsem před sochu Matky Boží lampičku, prosíc přesvatou Pannu, aby Terezie přestala kašlati krev.

„Vy se tedy neradujete, že již zemřu? Abych já měla radost, musí plivání krve trvati. Dnes však již přestalo.“

—

„Kdy pak již bude poslední soud. Ach, jak bych byla ráda, kdyby už nastal ... A potom, co bude potom? ...“

7. července.

Když opět plivala krev:

„Již brzy odejdu k Pánu Bohu.“

„Bojíte se smrti, když ji nyní spatřujete tak zblízka?“

„Ó, čím dále méně.“

„Bojíte se Zloděje? Tentokrát stojí již přede dveřmi.“

„Ne, nestojí přede dveřmi, již vešel. Ale co to říkáte, Matičko? Bojím-li se Zloděje? Jak bych se bála toho, koho tak velice miluji?“

—

„Slova: Byť i mě Bůh zabil, přece v Něho budu doufati,¹⁾ mne uchvacovala již jako dítě. Trvalo však dlouho, než jsem na tomto stupni dokonalosti byla upevněna. Nyní se tak stalo. Pán mě vzal do náručí a postavil mě tam.“

¹⁾ Job 13, 15. —

Prosila jsem ji, aby řekla lékaři několik povzbuzujících slov:

„Ach, Matko, to není můj způsob. Ať si pan Cornières myslí, co chce. Mám ráda jen prostotu, opak se mi protiví. Ujišťuji vás, že bych nejednala správně, kdybych učinila, co si přejete.“

—

Prosila jsem ji, aby mi ještě jednou vypravovala o milosti, kterou obdržela, když se zasvětila Milosrdné Lásce. Odpověděla:

„Matičko, svěřila jsem vám to hned téhož dne, ale nevšímalá jste si toho.“

Zdalo se skutečně, že jsem tomu nevěnovala pozornosti a od té doby s nikým o tom nemluvila.

„Tedy, začala jsem se v chóru modliti křížovou cestu. Náhle jsem cítila, že jsem zraněna proudem tak žhavým, že jsem myslela, že zemru. Nedovedu to popsati; bylo mi, jako by mě neviditelná ruka celou pohrouzila do ohně.

Ó, jaký žár, a při tom jaká sladkost! Hořela jsem láskou a cítila jsem, že bych toho nesnesla ani o minutu, ba ani o vteřinu déle. Tehdy jsem pochopila, co svatí vypravují o takových stavech, jichž zakoušeli častěji. Zkusila jsem to jedenkrát a to jen na okamžik. Pak se ihned vrátila moje obyčejná vyprahlost.“

A trochu později:

„Již od svého čtrnáctého roku jsem mívala mocné návaly lásky. Jak velice jsem Boha milovala! To však nebylo takové, jako po mém obětování se Milosrdné Lásce. Necítila jsem, že by mě ztravoval skutečný plamen.“

*

8. července.

Byla tak nemocná, že jsme ji chtěly dáti zaopatřiti. Večer byla přenesena do cely pro nemocné. Tu pravila radostně:

„Bojím se jen jedné věci, aby se to nezměnilo.“

Pozorujíc své vyhublé ruce:

„Jsem již jako kostra. To se mi líbí.“

„Ó, jistě budu plakati radostí a láskou, až uzřím Pána Boha! . . . Ale ne, v nebi se nemá plakati . . . A přece se tam pláče, neboť Pán praví: ‚Setru všechny slzy s očí jejich.‘ “¹⁾)

Rozpomínala se se mnou na hříchy, kterých se snad dopustila smysly, aby se z nich mohla ještě před sv. pomazáním vyzpovídati. Došly jsme k čichu. Majíc jemné svědomí a chtějíc vědět, co o tom soudím, pravila:

„Vzpomínám si, že jsem kdysi s příliš přirozenou zálibou použila Kolín-

¹⁾ Zjev. 21, 4.

ské vody, kterou jsem dostala na jisté cestě.“

Jednou, když nebyla pochopena, pravila mírně:

„Nejsvětější Panna dobře činila, že zachovávala všechno ve svém srdci. Nesmí se mi zazlívati, že jedním jako ona . . .“

„Toužím velice po posledním pomazání. Co na tom záleží, budu-li potom nepříznivě posuzována.“

(Kdyby se uzdravila. Věděla totiž, že některé sestry nevěří, že je v nebezpečí smrti.)

S roztomilým výrazem ve tváři, protože se cítila trochu silnější:

„Mohlo by se říci, že se andělíčkové smluvili a zakryli mi světlo, které mi zvěštovalo blízký konec.“

„Ukryli též nejsvětější Pannu?“

„Ne. Přesvatá Panna mi nebude nikdy skryta, protože ji příliš miluji.“

—

Děkovaly jsme jí, že nás svými vroucími slovy potěšila.

„Sestřičky, nabízím vám plody své radosti tak, jak mi je Pán podává.

Všem, kteří mi prokazovali dobrodiní, vyprosím v nebi mnoho milostí. Vy, milá Matko, nebudete ani všech potřebovati. Mnohé z nich dostanete jen pro radost.“ —

„Kdybyste věděly, jak mírný bude můj soud! Kdyby mě Pán Bůh jen trošičku káral, i to by mi bylo sladké. Přijdu-li do očistce, budu velice spokojena. Udělám to tak, jako oni tři mládenci a budu se procházeti v ohnivě peci, zpívajíc píseň lásky. Jak bych byla šťastna, kdybych tím mohla po-

máhat jiným duším a trpěti místo nich!
Tak bych konala dobro, vysvobozovala bych vězně.“

—

Upozornila mě na to, že, rozhlásí-li se později, že byla dána za duchovní sestru dvěma misionářům, bude mnoho mladých kněží žádat o totéž. To by bylo mnohým duším nebezpečné:

„Každé sestře, která by psala to, co já, dostávalo by se rovněž projevů úcty a důvěry . . . Církvi svaté můžeme však býti užitečny jen modlitbou a obětmi. Dopisování má býti jen vzácnou výjimkou. Některým sestrám se nesmí vůbec dovoliti; těm totiž, které by tím byly příliš zaujaty a myslily by, že konají divy. Vpravdě však by jen zraňovaly svou duši a snad by se zapletly do jemných osidel ďábelských. Matko, co vám říkám, jest velice důležité. Nezapomeňte na to později!

Na Karmelu se nesmějí raziti falešné peníze, aby se prý vykupovaly duše. A krásná slova, která se v dopisech vespolek píší, bývají často jen takovou výměnou falešných peněz . . .“

★

Přišel náš důstojný pan superior, aby rozhodl, zda by se jí mělo udělití sv. pomazání. Privil k ní: „Tak brzy chtít jít do nebe! Vždyť vaše koruna není ještě dokončena! Teprve jste začala.“

„Ach, Otče, máte pravdu. Skutečně, nedělala jsem si ještě korunu, činil to však za mne Pán Bůh.“

- Po celou tu návštěvu se tak přemáhala, aby se zdála veselou a přívětivou, že připadalo zbytečné mluvit o zaopatřování. A přece po něm tolik toužila.

Pravila jsem potom, že si neumí věc zaříditi, aby dosáhla vyplnění svých přání. Odpověděla mi pěkně:

„V tom řemesle se nevyznám . . .“

—

Kdosi jí řekl, že má zvláštní výsadu, když nepocituje strachu před smrtí.

„ . . . Proč bych měla býti více než jiní prosta bázně před smrtí? Neříkám jako sv. Petr: Nikdy tě nezapru.“¹⁾)

*

10. července.

Pravily jsme jí: „Byli svatí, kteří se báli, že budou zavrženi. Jak to, že vy se toho nebojíte? Odpověděla s milou jistotou:

„Malé děti se nezatracují.“

—

Napadlo jí, že, ačkoli mnoho trpí, přece se lékař třeba mylí a její nemoc není tak vážná.

„Kdyby nebyla moje duše zcela oddána do vůle Boží a dávala se překonávati pocity radosti a smutku, jež se zde na světě tak rychle střídají, jistě by to bylo hořké zmítání. Ale tyto

¹⁾ Mat. 26, 35.

protivy zasahují jen povrch mé duše.
Jsou to však přece jen těžké zkoušky.“

—

Mluvily jsme před ní o tom, že umírajícím se
v posledních okamžicích zkřivuje obličej:

„I když se to u mne stane, nermuťte
se, neboť potom se budu už jen usmí-
vati.“

—

Sestra Jenovefa od nejsvětější Tváře se dívala
na víko bonboniéry od křtu¹⁾ a pravila, že použije
pěkné dětské hlavičky, jež byla na krabici, za před-
lohu při malování andílků. Naše světice by byla
ráda víko spatřila. Nikoho však nenapadlo, aby jí
ten obrázek ukázal a ona, cvičíc se v ctnosti, nežá-
dalá o to. Později mi to v důvěrné chvíli svěřila.

★

Mluvila jsem s ní o jejím životopise, jaký užitek
budou z něho duše čerpati.

¹⁾ Ve Francii je zvykem, že se při křtu dávají
krabice bílých bonbonů. Na víku bývají vhodné
ozdoby.

„... Jak zřetelně poznají, že všechno pochází od Boha! Sláva, kterou za to budu míti, bude gratia gratis data,¹⁾ již si nezasloužím. Ano, o tom bude každý přesvědčen . . .“

—

Mluvila se mnou o obcování svatých a vysvětlovala mi, kterak dobro jedněch bude patřit i ostatním:

„Jako je matka hrda na své děti, tak budeme my v nebi hrdi jeden na druhého, nezávidíce si.“

—

Ještě o jejím životopise:

„Mohlo by se myslet, že jsem proto měla tak velikou důvěru v Pána Boha, že jsem zůstala uchráněna těžkého hříchu. Zdůrazněte, Matko, že bych měla tutéž důvěru, i kdybych se byla dopus-

¹⁾ Milost zadarmo udělená.

tila všemožných zločinů. Cítila bych i pak, že takové množství urážek Božích se podobá krůpěji vody, vstříknuté do žhoucí výhně. Pak vypravujte tento příběh o obrácení hříšnice, jež potom zemřela láskou. Duše mu porozumějí a povzbudí se tak k důvěře.“

A diktovala mi toto:

„V životě Otců na poušti se vypravuje, že jeden z nich obrátil veřejnou hříšnici, jejíž nepořádný život pohoršoval celý kraj. Milostí Boží dotčena, následovala světce na poušť, aby tam konala přísné pokání. Ale již první noci – ještě na cestě – dříve než dospěli na místo jejího pokání, zlomila síla kající lásky pouta jejího života a poustevník spatřil, jak v té chvíli anděl odnášejí její duši do lůna Božího. Jest to vhodný obraz pro to, co chci říci; ale pro takové věci není slov.“

Trpěla mnoho pokušením proti víře a tělesnou slabostí. Začala se tedy modliti slohu písňě k pře-svaté Panně, kterou sama složila:

„Z vůle Syna tvého, milá Máti Boží,
srdce tvého stánek zbodlo útrap hloží.
Tedy zisk je — v bolu kráčet tímto světem;
s láskou kdo tak činí, slyne blaha květem. —
Nuže, Máti moje, necht se Ježíš doví:
U mne nemusí dbát, zda kříž tíží, bolí;
ráda, s ochotností snáším, že se skrývá
do dne, v patření kdy zhasne moje víra.“

Pravila jsem jí: „Přece jen vás Pán Bůh vyzna-menával. Co soudíte o této zvláštní přízni?“

Myslím, že Duch svatý věje, kde chce . . .“

Připomněla mi modlitby, které konávala za let-ních večerů v čas přísného mlčení¹⁾ a pravila mi, že ze zkušenosti pochopila, co znamená „vzlet du-še“. Mluvila ještě o jiné milosti toho druhu, kte-

¹⁾ Ve volných chvílích (od 8 do 9 hod.) před nočními hodinkami. Přísné mlčení trvá až do konce Primy příštího dne.

rou obdržela v jeskyni sv. Magdaleny (v klášterní zahradě) v červenci r. 1889, potom následovalo několik dní pokoje.

„ . . . Bylo to, jako by se mi rozeštel nade všemi pozemskými věcmi nějaký závoj. Cítila jsem, že jsem celá ukryta pod pláštěm nejsvětější Panny. Měla jsem tehdy na starosti refektář a vzpomínám si, že jsem tenkrát vykonávala, co bylo třeba, jako bych to nekonala. Připadalo mi, že jedním v těle vypůjčeném. To trvalo celý týden. Byl to nadpřirozený stav, který těžko vylíčiti. Jen Bůh nás může do něho uvést a mnohdy postačí, aby se duše navždy odtrhla ode všeho pozemského.“

*

12. července.

„Nic mi nezůstane v rukou. Čeho kdy nabudu, čeho snad kdy zasloužím, patří církvi svaté a duším. I kdy-

bych žila osmdesát let, byla bych stále tak chudá.“

—

Vypravovala mi, že když byla druhou vrátnou, měla velký výstup pro lampu. Žádalo se na ní, aby ji připravila za okolností, které nebyly v pořádku a v době, kdy neměla po ruce potřebných věcí. Rozpor byl tak veliký, že musila vzývatí Boha o pomoc, aby nepodlehla. Věnovala se pak té práci i v době mlčení před Matutinum.

„Abych se přemohla, myslela jsem si, že připravuji světélko nejsvětější Panně a Ježíškovi. Konala jsem to tedy velmi svědomitě a nenechala jsem tam ani prášku. Při tom jsem cítila, jak se mi duše plní klidem a sladkostí. Zvonilo na Jitřní, ale já jsem nemohla hned jít. Dostalo se mi však takové milosti, že kdyby byla sestra X. třeba přišla a řekla, že jsem se zmýlila, že musím tedy připravit jinou lampičku, byla bych radostně poslechla. Toho

dne jsem si umínila, že nebudu nikdy přemýšlet, zdali je to, co se mi poroučí, užitečné či nikoli.“

—

„Jak byste jednala, kdybyste mohla začít život znovu?“

„.... Myslím, že bych jednala tak, jak jsem jednala.“

—

„V nebi bude Pán Bůh činiti vše, co budu chtít, protože jsem zde na světě nejednala nikdy podle své vůle.“

—

„Budete se na nás shora dívat, vidíte?“

„Ne, budu sestupovat!“

—

„Neříkám: Ačkoli život na Karmelu je tvrdý, umírání je tam lehké, ný-

brž: Je-li sladko na Karmelu žíti, ještě
sladší je tam umírati.“

—
Nabídly jsme jí sílicí víno.

„Netoužím již po pozemském víně.
... Chci pít z nového vína v království
Otce svého.“¹⁾ —

„Prosím, vzbudte se mnou úkon lás-
ky k Bohu a vzývejme svaté... Všichni
tam nahoře jsou mými příbuznými.“

—
Mluvila se mnou opět o obcování svatých.

„Budeme s pannami jako panny, s uči-
teli jako učitelé, s mučedníky jako mu-
čedníci, neboť všichni svatí jsou s ná-
mi spřízněni. Ti však, kteří kráčeli ces-
tou duchovního dětství, budou ozdo-
beni jeho půvaby.“

¹⁾ Mat. 26, 29. —

„Již od dětství mi Božský Spasitel
dával tušiti, že zemru mladá.“

—

„Pán mi vždy dával toužiti po tom,
co mi chtěl dáti.“

—

K svým sestrám:

„Nemyslete, že budete mít stále jen
radosti, až budu v nebi. Ani zde na
zemi to nebylo mým údělem a mým
přáním. Naopak, snad budete podro-
beny těžkým zkouškám. Budu vám
však posílat osvícení, abyste si útrap
dovedly vážit a milovaly je. Budete
pak také říkat jako já: Pane, potěšuješ
nás všemi skutky svými.“¹⁾)

—

„Nemohu se mnoho zabývat štěs-
tím, které mě očekává v nebi. Jen jed-

¹⁾ Žalm 91, 4.

na myšlenka působí, že mi srdce prudčeji bije, myšlenka na lásku, které se mi dostane a kterou budu moci rozdávat...

Myslím na vše, co dobrého budu smět po své smrti konat: zprostředkovávat malým dítkám sv. křest, pomáhat kněžím, misionářům, celé církvi svaté...

Dnes večer jsem slyšela jako zvuky vzdálené hudby. Myslela jsem, že již brzy uslyším melodie nebeské. Ale radostný ten pocit byl pomíjející.“

—

„Kdybych byla bohatá, nemohla bych vidět hladového ubožáka, abych mu neudělila ze svého jmění. Právě tak činím, když získám nějaký poklad duchovní. Vím, že v té chvíli jsou některé duše v nebezpečí pekla, i dávám jim vše, co mám. Tak jsem neměla ještě chvíle, abych mohla říci: Nyní chci pracovat jen pro sebe.“

—

„Vždy se mi líbilo, co mi Bůh posílal, třeba to byly věci, které mi připadaly méně dobré a méně krásné než ty, kterých se dostávalo jiným.“

—

„Srdce mé jest plné vůle Boží. Vleje-li se tam ještě něco, nevnikne to dovnitř. Steče to jako olej, který se nemůže smísiti s vodou. Těším se ustavičně z hlubokého pokoje, jež nic nemůže zkaliti.“

—

S nebeským výrazem ve tváři a se zvláštním přízvukem opakovala tuto slohu své básně:

- „Ty vš, můj Ježíši, plnění vůle tvé štěstím je duši mé, jen při něm okřeje. Bez bázně usíná v svatém tvém náručí; usneš-li také a bouře se rozhučí, přece jen setrvá v hlubokém pokoji. — Zatím však, Pane můj, v sladkém svém dřímání připrav mne, prosím tě, k věčnému plesání.“

Zpozorovala, jak velice zhubla a řekla mi:

„Jakou radost mám, když vidím, jak scházím!“

★

13. července.

„ . . . Když dříve, v době tatíčkovy nemoci, přišla sestra Jenovefa (Celina) do hovorny, nemohla jsem jí za půl hodiny říci vše, co bych byla chtěla. Když jsem pak litovala, že jsem na něco zapomněla, nebo když se mi dostalo osvícení, které bych jí byla rádasdělila, prosila jsem Pána, aby jí dal o tom věděti a tomu porozuměti. Při příští návštěvě jsem s radostí shledala, že jsem byla vyslyšena. S počátku, když mívala starosti a mně se nepodařilo ji potěšiti, opouštěla jsem ji s krvácejícím srdcem. Ale brzy jsem pochopila, že nejsem s to, abych těšila duše. Od té doby mne nermoutilo, když odešla smutna. Prosila jsem prostě Božského

Spasitele, aby moji nedostatečnost doplnil.

Stane-li se mi od té doby, že někomu nechtíc způsobím bolest, prosím Pána Boha, aby přišel po mně a dál se netrápím.“

Prosila jsem ji, aby mi jmenovala úřady, které zastávala od svého vstoupení na Karmel.

„Když jsem vstoupila, přišla jsem k Matce podpřevorce¹⁾ k pořádání prádla. Kromě toho jsem měla zametati schody a dormitář.²⁾ Tenkrát jsem také chodila o půl páté pleti do zahrady; s tím byla naše Matka převorka tak nespokojena.

Po obláčce až do 18. roku jsem byla zaměstnána v refektáři. Tam jsem

1) Podpřevorkou byla tehdy sestra Marie od Andělů, její novicmistrová, jež zemřela 24. listopadu 1924.

2) Dormitář je chodba, na kterou ústí cely.

zametala a nalévala vodu a pivo.¹⁾

Při čtyřicetihodinové pobožnosti roku 1891 jsem přišla do sakristie. Od června roku 1892 jsem byla bez úřadu. V té době jsem kreslila fresku kolem svatostánku v oratoři a byla jsem pomocnicí sestry depositářky. Po dvou měsících jsem byla poslána na výpomoc k fortně, kreslila jsem však dále. Oba tyto úřady jsem zastávala až do voleb r. 1896,²⁾ po nichž jsem se vrátila do sakristie. Tam jsem onemocněla. Prosila jsem tedy, abych směla pomáhati sestře X. při pořádání prádla.“

Vzpomínala pokorně, jak často jí bylo — ovšem neprávem — vyčítáno, že je zdlouhavá, v úřadech neobětavá, takže jsem tomu sama jednou uvěřila . . .

1) V klášteře vařené. Ač se o tom nezmiňuje, měla později na starosti i rozdávání chleba.

2) Tehdy se stala Matka Marie Gonzaga opět představenou kláštera.

Pak se přiznala, co při některých příležitostech vytrpěla, na př. když mi byla dána v refektáři k výpomoci a nemohla mi již otvírati srdce. Uložila si totiž za obět, že si k tomu nevyprosí dovolení.

„Přišlo to tak daleko, že jste mne již neznala . . .“ (dodala).

—

Také mi vypravovala o násilí, které si musela učiniti, aby smetla pavučinu u sv. Alexia. (Malé špiže u refektáře, sahající až pod schody.) Měla totiž veliký odpor proti pavoukům. Vypravovala mi též o některých maličkostech, z nichž poznáváme, jak byla věrná a jak velice trpěla, aniž to kdo tušil.

★

14. července.

„Četla jsem kdysi, že Israelité, stavějící znova hradby jerusalemské, pracovali jen jednou rukou; ve druhé drželi meč. Tak musíme i my jednati: neoddávati se práci docela.“

★

15. července.

Snad zemřete zítra, na svátek Panny Marie Karmelské po sv. přijímání.

„Ó, to nepatří k mé malé cestě! Měla bych se při smrti od ní uchýliti? Zemřítí láskou po sv. přijímání! To je pro mne příliš krásné, malé duše by mne v tom nemohly následovati . . . Jen aby se mi zítra ráno nic nepříhodilo.“

Potom mi vypravovala, že sv. Theofan Vénard držel schránku s posvěcenou Hostií, aby se před mučednickou smrtí ještě posilnil sv. přijímáním, ale kati mu ji vyrvali. A hluboce vzdychla.

Sdělila mi tuto událost, jež v ní zanechala milé vzpomínky.

„Sestra Marie od nejsv. Svátosti¹⁾ chtěla při průvodu rozsvítiti svíčky. Neměla zápalek; všimla si však lam-

¹⁾ Marie Guérinová, její sestřenice.

pičky, hořící před relikviářem. Ale na zuhelnatělém knotu byl už jen nepatrný plamének. Přece se jí však podařilo rozsvítit svoji svíčku a tou pak svíce ostatních řeholnic. Tu jsem si řekla: Kdo se smí honositi svými skutky?... Taková malá, polozhaslá lampička byla tedy příčinou, že povstalo tolik zářících plamenů, jež opět mohou zapáliti nesčetné množství jiných, ano, mohly by zažehnouti celý svět. První příčinou tohoto ohně by však zůstala nepatrná lampička.

Právě tak je tomu v obcování svatých. Ano, nepatrná jiskérka postačí, aby zanítla veliká světla v církvi svaté, jako jsou církevní učitelé nebo mučedníci. Ani o tom nevědouce dostáváme často milosti a osvícení prostřednictvím některé neznámé dušičky, neboť Bůh si přeje, aby si duše sdílely milosti modlitbou a obětmi, aby se pak

v nebi milovaly mnohem větší láskou, nežli je zde na světě v nejideálnější rodině.

Jak často si myslívám, že snad všechny milosti, jež jsem dostala, mi zprostředkovaly prosby nějaké dušičky, kterou poznám teprve v nebi.“

„V nebi si nebudeme cizí, neboť všichni budeme poznávat, že jsme si ve spolek povinni vděčností za milosti, jimiž jsme si zasloužili odměny věčné.“

*

16. července.

Když se splnilo její přání a sestra Celina (sestra Jenovefa od nejsv. Tváře) vstoupila na Karmel:

„Přinesla jsem sestru Jenovefu zcela Bohu v oběť, proto však nemohu říci, že bych už po ní nebyla toužila. Jak často jsem si říkala, když jsem v létě

při silenciu před Matutinum sedávala na terase: Jak bych byla šťastna, kdyby zde byla moje Celina! A připadalo mi, že je to tužba nesplnitelná. A přece jsem si to nikdy nepřála z přirozeného popudu, nýbrž pro její duši, aby mě následovala po mé malé cestě. Když pak vstoupila do kláštera a byla mi úplně svěřena, abych ji vyučovala, viděla jsem, že Pán takto daleko předstihl mé přání. I pochopila jsem, jak nekonečně mě miluje.

Když tedy moje sotva vyslovená žádost byla splněna takovým způsobem, jest jistě, Matičko, nemožné, aby moje veliká přání, o nichž denně s Božským Spasitelem rozmlouvám, nebyla vyslyšena.“

O „Dějinách duše“. (Přestala totiž na začátku měsíce psáti. Poslední stránky rukopisu jsou psány tužkou.)

„Matičko, musíte všechno, co jsem psala, prohlédnout. Uznáte-li za dobré něco škrtnout, nebo něco z toho, co jsem vám pověřila, přidat, bude to, jako bych to byla sama napsala . . . Vzpomenete si na to potom, nedělejte si starostí.

... Vy znáte každý záhyb mého srdce – vy jediná!...“ —

„... Matko, ve svém sešitě jsem psala jen dvakrát o Božské spravedlnosti. Budete-li však potřebovati, naleznete vše, co o tom soudím, v dopise P. Roullandovi;¹⁾ tam jsem se vyjádřila zřetelně.“

„Velcí světci pracovali pro Boží čest. Já však, protože jsem duše nepatrná, pracuji jediné proto, abych Mu působila radost. Byla bych šťastna, kdybych směla vytrpěti největší muka,

¹⁾ Jeden z jejích duchovních bratří.

abych si zasloužila jeho úsměv, třeba jen jediný.“

*

17. července.

„Cítím, že moje misie brzy začne, ta totiž, že budu působit, aby Bůh byl tak milován, jak já Jej miluji, a že budu duším ukazovat svoji malou cestu. Vyslyší-li Bůh má přání, budu až do konce světa trávit své nebe na zemi. Ano, chci své nebe prožívat v prokazování dobra. Není to nemožné. Vždyť i svatí andělé, ač jsou stále v lůně oblažujícího patření na Boha, přece nad námi bdí.

• Ne, nebudu míti pokoje do konce světa, pokud bude možno duše zachraňovat. Ale až anděl řekne: Již není času¹⁾, pak si odpočinu a budu se radovati, neboť počet spravedlivých bude úplný; všichni vešli do radosti a

¹⁾ Zjev. 10, 6.

pokoje. Srdce se mi chvěje, když na to pomyslím . . .“

—

Žádala jsem, aby mi vysvětlila, po jaké to cestě bude učit kráčet duše.

„Matko, jest to cesta duchovního dětství, cesta důvěry a bezmezné oddanosti. Chci jim poradit malé prostředky, jimiž jsem dosáhla tak dokonalého výsledku, chci jim říci, že zde na světě stačí jen sypat Ježíši kvítky malých obětí a získávati si Ho projevy lásky. Tak jsem si Ho já získala, a proto budu tak ochotně přijata.“

—

„Když se sestra Marie od nejsv. Srdce vrátila z hovorny, kde rozmlouvala s dp. spirituálem, měla jsem velikou chuť se jí zeptati, co on soudí o mém stavu. Myslíla jsem si: Dovím-li se to,

snad mě to potěší a ulehčí se mi. Po chvíli přemýšlení jsem si však řekla: Ne, je to zvědavost. Neučiním nic, abych se to dověděla. Nezařídí-li Bůh, aby mi sama něco řekla, bude mi to znamením, že si nepřeje, abych o tom věděla. Dávala jsem si pozor, abych nezabočila na tento předmět, aby Marie pak mimoděk o tom nezačala. Nebylo by mne to těšilo . . .“

*

18. července.

„. . . Bůh by mi nebyl vnukl touhu, činiti po smrti dobře na zemi, kdyby ji nechtěl splniti. Byl by mi dal přáti si, abych v něm mohla odpočívati. Co o tom soudíte, Matičko? . . .“

Sestra Marie od nejsv. Srdce jí pravila: „Myšlenka, že nás již brzy opustíte, mě skličuje. Jestliže

se jí oddám, nebudu moci na nikoho ani promluvit.“ Na to Terezie odpověděla:

„To by nebylo podle zásad evangelia. Ve všech okolnostech máme býti všem vším.“

„Radujte se, brzy budete zproštěna obtíží tohoto života,“ řekla jí jedna sestra.

„Proto se radovati, ó ne! . . .“

A pohlížejíc na ni s jemným úsměvem:

„. . . Já, takový statečný vojín . . .“

Sestra Jenovefa od nejsv. Tváře jí předčítala o blaženosti v nebesích. Pojednou ji nemocná přerušila slovy:

„To není, co mě přitahuje . . .“

„. . . Co tedy?“

„. . . Láska. Milovat, milována být a vracet se na zem pracovat, aby Láska byla milována . . .“

★

20. července.

„Co byste činila, kdyby některá z nás (jejích tři rodných sester) byla nemocná místo vás? Chodila byste v hodinách zotavení do nemocnice?“

„Spěchala bych k společnému zotavení, a ani bych se na vás nezeptala. Dělala bych to však hodně nenápadně, aby nikdo nepozoroval, co mě to stojí. Kdyby mě volali do nemocnice, šla bych tam ne pro svoje uspokojení, nýbrž, abych vám způsobila radost. Tím bych na vás svolala mnoho milostí, jichž by se vám nedostalo, kdybych hledala sebe. Také bych samaztoho sebezapření načerpala hodně síly. Kdybych se snad někdy z křehkosti svému předsevzetí zpronevěřila, nepozbyla bych odvahy. Snažila bych se jen tím větším odříkáním odčiniti své chyby, ale opět nenápadně.“

„Jsem šťastna, že smím zemřít v náručí naší Matky,¹⁾ protože jest zástupkyní Boží. U vás snad by se přimísil i přirozený cit. Je mi milejší, když je všechno nadpřirozené.“

—

Chtěly jsme posledních jejích dnů využití a ptaly jsme se na mnoho věcí.

„Zahrnujete mě otázkami. Připomíná mi to Janu z Arku před soudci. Myslím, že odpovídám také tak upřímně.“

*

21. července.

„Nikdy nejednám jako Pilát, který nechtěl slyšet pravdu. Stále říkám Božskému Spasiteli: Bože můj, poslouchám pozorně. Prosím Tě, odpověz mi, když se Tě pokorně táži, co jest

¹⁾ Marie Gonzagy.

pravda. Dej, ať poznám věci tak, jak jsou, aby mne nic neomámilo.“

—

Připomněla mi modlitbu, kterou si opakovala při prvním sv. přijímání: „Ježíši, sladkosti nevyšlovná, proměň mi v hořkost pozemské radosti,“¹⁾ a dodala:

„. . . Přece však jsem se nemodlila, aby mi byly odňaty božské útěchy, nýbrž jen všechno, co klame a všechny radosti, které odvádějí od Boha.“

—

Říkaly jsme jí, jak je šťastna, že je určena k tomu, aby duším zvěstovala cestu lásky a důvěry. Odpověděla:

„Co na tom záleží, jestli já nebo někdo jiný ukáže duším tuto cestu. Jen když se o ní dovědí, na nástroji nezáleží.“

★

1) Následování Krista III, 26, 3.

22. července.

„Nedávala jsem Bohu nikdy nic, než lásku. On mi také odplatí láskou.“

*

23. července.

„Trpíte mnoho a možná, že budete trpěti ještě více. To nám působí velkou starost . . .“ Odpověděla:

„Myslím, že my, kteří spěcháme po cestě lásky, nemáme mysliti na to, co bolestného nás v budoucnosti potká. To by byl nedostatek důvěry. Je to tak, jako bychom se mísili do díla stvoření.“

„In te, Domine, speravi!“ Jak jsem byla šťastna, když v době našeho velikého zármutku v rodině došlo v choru na mne, abych se ten verš modlila!“

Bylo jí posláno krásné ovoce. Ale nemohla nic z toho jísti. Přece však brala kus po kuse do ruky, jako by je někomu nabízela, a pravila:

„Svatá rodina byla dobře obsloužena. Svatý Josef a Ježíšek dostali po broskvi a dvou švestkách. Také Matička Boží dostala svůj díl.

Když dostanu trochu mléka s rumem, nabídnu je svatému Josefovi a řeknu si: Jak to bude sv. Josefovi vhod!

V refektáři jsem vždycky pamatovala, co bych mohla komu darovati. Sladké věci byly pro Ježíška, výživné pro sv. Josefa. Svatá Panna dostávala jídlo teplé a hodně zralé ovoce.

Když se mi něčeho nedostávalo, měla jsem teprve radost, neboť jsem to pak skutečně dala svaté rodině.“

*

25. července.

Přiznala jsem se jí, že si někdy již přeji, aby zemřela, aby nemusela tolik trpěti.

„To nesmíte říkat, Matičko! Neboť utrpení se mi z celého života nejvíce líbí.“

„Kde asi teď prodlévá Božský Zloděj? Už se o něm nemluví.“

Položivši ruku na prsa, odvětila:

„Tady je. V mém srdci . . .“

Řekla jsem jí, že pohled na smrt jest nanejvýš smutný a jak velikou bolest budu mít, až ji uvidím mrtvou. Odpověděla dojata:

„A přece držela nejsvětější Panna svého mrtvého Ježíše v náručí zkrva-veného, zohyžděného. Bylo to mnohem horší, než co uvidíte vy. Ach, nechápu, jak to vydržela . . . Kdyby na příklad vám přinesli mne v tako-

vém stavu, co byste si počala? . . .
Responde mihi? . . .“

—

Jistá osoba ji v mé přítomnosti prosila o radu
ohledně duchovního vedení.

„Myslím, že je třeba dáti veliký pozor, abychom při tom nehledali sebe, neboť bychom pak odcházeli s poraněným srdcem a museli bychom vyznati: „Strážní mi vzali můj plášť a zranili mne . . . Teprve, když jsem se od nich trochu vzdálila, našla jsem svého Miláčka.“¹⁾ Jestliže se duše ptá strážných pokorně, kde jest její Miláček, povědí jí to. Hledá-li však obdiv, bude zmítána nepokojem a ztratí prostotu srdce.“

—

O novice, která před ní chtěla skryti své smýšlení:

„Ctnost přirozeně září. Není-li zde, poznám to brzy.“ —

¹⁾ Píseň písní V7, III 4.

„Když jsem se trochu obrátila, spatřila jsem oknem slunce, jak posledními paprsky ozařuje přírodu. Vrcholky stromů byly jako zlaté. Tu jsem si řekla: I moje duše je jako zlatá, protože na ni dopadají paprsky Boží lásky. Kdyby na mne Božské slunce přestalo svítit, brzy bych byla temná.“

*

27. července.

Večer v den praní mi řekla:

„Asi v jednu hodinu jsem si řekla: Sestry jsou jistě hodně unaveny. A prosila jsem Božského Spasitele, aby jim práci ulehčil, tak aby ji vykonávaly v pokoji a v lásce. Měla jsem radost, že jsem tak nemocná a smím trpěti jako ostatní.“

Připomněla mi slova sv. Jana z Kříže: „Roztrhněte oponu při tomto sladkém setkání!¹⁾

¹⁾ „Plamen lásky“ od sv. Jana z Kříže.

„Vztahovala jsem tato slova vždycky na smrt z lásky, kterou bych chtěla zemřítí.

S jakou touhou a s jakou útěchou jsem si od počátku řeholního života opakovala jiná slova sv. Jana z Kříže: „Jest nejvýš důležité, aby se duše hodně cvičila v lásce. Tak se rychle stravuje, nezdrží se dlouho zde na světě, ale brzy dospěje k patření na Boha tváří v tvář.“¹⁾

„. . . Přes lidskou závist vyplní se i při mém poslání jako u Jany z Arku vůle Boží . . .“ —

„Těším se jen proto na smrt, že jest vyjádřením Boží vůle o mně. Nikdy jsem se nemodlila, abych zemřela mladá. Jsem tudíž jista, že se v tom okamžiku splní jen jeho vůle.“

¹⁾ „Plamen lásky“ od sv. Jana z Kříže.

Měla dusivý záchvat. Projevila jsem jí soucit a bolest.

„Ach, nečiňte si starostí! Kdybych se i měla zadusiti, Božský Spasitel mě posílí. Miluji Její, On mne nikdy neopustí!“

*

28. července.

Sestra Marie od nejsvětějšího Srdce jí pravila: „Jak blaženě umírá, kdo prožil celý život v lásce k Bohu!“

„Ano, aby se nám však dostalo tohoto štěstí, musíme se cvičiti i v lásce k bližnímu.“

*

29. července.

Jedna sestra jí sdělila poznámku, kterou kdosi pronesl v době zotavení: „Nechápu, proč se o sestře Terezii mluví jako o světici. Byla ctnostná, to je pravda. Není to však ctnost, získaná pokořováním a utrpením.“ Na to odpověděla:

„A přece jsem již od nejútlejšího dětství tolik trpěla! Jak mi prospívá,

že se při smrti dovídám, kterak o mně tvorové soudí.“ —

Abychom ji pobavily, přinesly jsme ji zajímavou věc. Ale světici nezajímala. Ulekla se pak, že onu sestru snad zarmoutila a prosila se slzami v očích za odpuštění:

„Prosím vás, odpusťte mi to! Podala jsem se přirozenosti. Modlete se za mne!“

A později:

„Jak jsem šťastna, když vidím, že jsem tak nedokonalá a že i při smrti potřebuji tolik Božího milosrdenství!“

Projevily jsme obavu, že snad zemře té noci.

„Nezemru, věřte mi to! Toužila jsem, abych nezemřela v noci a prosila jsem o to nejsvětější Pannu.“

Večer mi pravila: —

„Konečně snad již zemru. Již třídny opravdu velice trpím. Dnes jsem jako v očistci.“

„Když mohu, obnovuji často akt obětování Milosrdné Lásce.“

—

Mluvila se mnou o některých svých utrpeních.

„Co nás na okamžik pokořuje, později přispěje k naší oslavě. Ano, již zde na světě tak bývá.“

—

„Vždy jsem pozorovala, že nemám sklonů užívatí, naproti tomu však mám velikou schopnost trpěti.“

*

30. července.

„Tělo mi bylo vždy břemenem. Nebylo mi v něm dobře. Již jako malé dítě jsem se za ně styděla.“

—

„Ani stébla bych nebyla chtěla sebrati, abych ušla očistci. Vše, co jsem

konala, mělo Božskému Spasiteli působiti radost a zachraňovati duše.“

—

Velice ji trápily mouchy. Nechtěla však, aby se ničily.

„Jsou mými jedinými nepřáteli. Protože však Božský Mistr tak zdůrazňuje, abychom nepřátelům odpouštěli, mám radost, že mám k tomu příležitost. Proto jich vždy ušetřím.“

—

„Je jistě obtížné trpěti tak mnoho, vidíte?

„— Není. Mohu ještě Pánu Bohu říkati, že Ho miluji, a to stačí.“

—

Ukazujíc na sklenici, jež obsahovala velice odporný lék, který však vypadal jako nejvýbornější likér, pravila mi:

„Podívejte se na tuhle skleničku!

Mohlo by se mysliti, že je v ní výborný likér. Nikdy jsem však neužívala nic hořčejšího. Hle, toť obraz mého života. Očím jiných se vždy jevil v nejsmavějších barvách. Domnívali se, že užívám výtečný likér, a přece to byla samá hořkost. Pravím hořkost, ale můj život trpký nebyl. Poznala jsem, jak lze každou hořkost proměnit v radost a sladkost.“

„Připravila byste mě na přijetí svátosti posledního pomazání? . . . Modlete se vroucně, abych ji přijala tak dobře, jak jen možno! . . .

Náš dp. superior¹⁾ mi pravil: „Odejdete odtud jako dítě, jež bylo právě pokřtěno.“ Pak se mnou mluvil už jen o lásce. Ó, jak mě to dojímalo!“

¹⁾ Kanovník Maupas, farář u sv. Jakuba v Liesieux.

Odpoledne obdržela poslední pomazání a sv. přijímání. Po něm nám ukazovala uctivě na ruce. Sotva skončila díkůčinění, přišly některé sestry, aby s ní mluvily. Později mi pravila:

„Byla jsem při díkůčinění tak vyrušována! Připomněla jsem si však, jak lidé šli za Božským Spasitelem, když se vzdálil na poušť a On jich neposlal pryč. Následovala jsem Ho v tom, a přijala jsem sestry mile.“

Protože jsme myslely, že již zemře, přinesly jsme její slamník, abychom naň pak mrtvolu položily¹⁾. Když se otevřely dveře, spatřila slamník ve vedlejší cele a zvolala radostně:

• „Ach, tam je ‚náš‘ slamník! Již čeká, aby přijal moji mrtvolu! . . .“

„Máti moje, budete-li chtít po mé smrti projevít doktoru Cornièrovi

1) Než se mrtvola vloží do rakve, leží v cele pro nemocné na svém slamníku.

vděčnost místo mne, namalujte mu obrázek s textem: „Co jste učinili jednomu z mých nejmenších, mně jste učinili.“¹⁾“

*

31. července.

„Nalézala jsem zde na světě radost, ale jen v utrpení, neboť jsem zde mnoho trpěla. Nechť se o tom duše dozvědí! . . . Od mého prvního sv. přijímání, kdy jsem Ježíše prosila, aby mi každou pozemskou útěchu proměnil v hořkost, toužila jsem stále po utrpení. Nenapadlo mě však, abych se z něho radovala. Tu milost jsem obdržela až mnohem později. Do té doby se moje láska k utrpení podobala jiskře, skryté v popelu, nebo květům, z nichž bude později ovoce. Poněvadž jsem však viděla, jak květy stále opadávají, t. j. poddávala jsem se pláči,

¹⁾ Mat. 25, 40.

když jsem trpěla, řekla jsem si užaslá a smutná: Asi to zůstane stále jen při touhách!“

—

Pravila jsem jí: „Budete-li ještě dlouho živa, nikdo se již ve vaší nemoci nevyzná.“ Odpověděla vesele:

„Co na tom! Ať mnou třeba pohrdají. Vždyť jsem po tom vždycky toužila. Dostane se mi toho tedy teď, na konci života.“

—

Byly jsme u ní všechny tři¹⁾ a začaly jsme zármutkem a únavou dřímati. Podívala se na nás a ukazujíc na jednu po druhé říkala s milým úsměvem:

„Petr, Jakob, Jan! . . .“

Porozuměly jsme tomu přirovnání a také úmyslu, aby nás tím roztomilým výsměchem přivedla na jiné myšlenky.

*

1) Její rodné sestry.

S r p e n.

1. srpna.

Připomněla mi velikou milost, kterou kdysi (v červenci r. 1887) obdržela před obrazem Ukřižovaného. Vypravuje o tom v „Dějinách duše“. Opakovala mi, co si tenkrát řekla:

„Nedopustím, aby předrahá krev tekla nadarmo. Chci po celý život pracovat, abych ji zachycovala pro hříšníky.“

O „Dějinách duše“:

„Milá Matko, po mé smrti nemluvte s nikým o tomto rukopise, dokud ho s dovolením naší Matky neuveřejníte. Kdybyste jednala jinak, nalíčil by vám ďábel mnoho osidel, aby zkažil dílo Boží . . . dílo velice důležité!“

Za několik dní jsem ji prosila, aby si přečetla místo, které se mi zdálo neúplné. Spatřila jsem, že má slzy v očích. Když jsem chtěla vědět, proč, odvětila mi andělsky prostě:

„Vše, co zde čtu, je pravým projevem mé duše. Máti moje, tyto listy způsobí mnoho dobrého. Naučí lidi lépe poznávat dobrotu Boží . . .“

A dodala nadšeně:

„Ano, vím dobře, že celý svět mě bude milovati . . .“

—

Vypravovaly jsme jí o jistém velice umrtveném knězi, který se v obtížné nemoci zřekl veškeré úlevy:

„Jak je dobře, že Božský Spasitel řekl: ‚V domě Otce mého jsou přibytkové mnozí.‘¹⁾

Já bych se tak nedovedla zapřít . . . Mám raději umrtvování, při němž duch zůstane volnější.“

¹⁾ Jan 14, 2.

„O mně se nebude moci říci jako o naší sv. Matce Terezií: ‚Umírá proto, že neumírá.‘ Přirozenost sice touží po nebi. V mé duši však nabyla milost nad ní veliké převahy, takže mohu ustavičně Pánu Bohu říkati:

„Dlouhý život mne-li čeká,
Tvoje vůle mojí buď!
Cesta k nebi mne neleká,
spíše blahem plní hrud’.

Lásky stravuje mě rána,
tento oheň pravé vlasti.
Ať mi život neb smrt dána,
milovat Tě mou je slastí!“

(Přel. Indignus.)

„Vše pomine na tomto světě, i malá Terezie . . . ale ona se opět vrátí . . .“

„Mám velkou radost nejen proto, že jiní vidí, jak jsem nedokonalá, ale zvláště proto, že to poznávám sama. Je mi to sladší než všechno lichocení; to mě nudí.“

*

3. srpna.

Co jste konala, že jste dosáhla tak hlubokého klidu?

„Zapomínala jsem na sebe a snažila jsem se, abych v ničem nehledala sebe.“

Mluvila jsem s ní o používání kajících nástrojů.

„. . . Taková cvičení nutno konat s měrou, neboť se do nich ráda přimísí samolibost . . .“

Jindy mi o tom pravila:

„Co se týče tělesných umrtvování, působilo na mne hlubokým dojmem místo ze života blah. Jindřicha Susa. Konal tak přísné kající skutky, že si uškodil na zdraví. Tu se mu zjevil

anděl, přikázal mu, aby se přestal tak umrtvovati a dodal: „Dosud jsi bojoval jako prostý vojín. Nyní tě však budu pasovat na rytíře.“ A světci se dostalo milosti, že porozuměl, oč umrtvování ducha vyniká nad tělesné.

Hle, milá Matičko, Božský Spasitel nechtěl, abych zůstala obyčejným vojínem. Byla jsem hned pasována na rytíře a vytáhla jsem do duchovního boje proti sobě samé sebezapíráním a malými, skrytými oběťmi. V tomto skrytém boji, při němž nic přirozenosti nelahodí, našla jsem pokoj a mír.“

„Sestřičky, modlete se za ubohé na smrt nemocné. Kdybyste věděly, co vše se v takové nemoci děje! Jak málo je třeba, aby člověk pozbyl trpělivosti! . . . Musíme být ke všem bez rozdílu plné šetrnosti a lásky . . .“

K nám, svým třem sestřám:

„Zachovávejte věrně sv. pravidla!
Po návštěvě nezůstávejte v hovorně,
abyste si pověděly, co soudíte o tom,
co jste se dozvěděly o světě, kde si
lidé nic neodeprou.“

—

Pravila jsem jí, že asi mnoho bojovala, aby do-
sáhla dokonalosti, kterou na ní spatřujeme. Od-
pověděla se zvláštním přízvukem:

„Ach, to není to . . .“

A trochu později:

„Svatost nespočívá v těch nebo oněch
zbožných úkonech. Záleží v jisté dis-
posici mysli, že totiž člověk spočívá
jako malé dítě v náručí Božím, je si
stále vědom své slabosti a má takovou
důvěru v otcovskou Boží dobrotu, že
se stupňuje až k smělosti.“

„Ach, jakou ránu mám na rameně!
Kdybyste věděla!“

„Hned na ni dáme vatu.“

„Ne, neberte mi můj křížek!“

*

4. srpna.

Na poznámku, kterou jí učinili:

„Ne, nepovažuji se za velkou svě-
tici; myslím jen, že mi Pán Bůh udělil
dary, jež prospívají mně i jiným.“

—

Přinesly jsme jí kytičku klasů. Vybrala si z nich
nejkrásnější a pravila:

„Máti má, tento klas je obrazem mé
duše. Pán Bůh mi požehnal na milos-
tech pro mne i pro jiné . . . Ano, chci
se stále skláněti pod plností Božích
darů . . .“

Obávajíc se, že byla příliš domýšlivá, dodala:

„Jak velice si přeji, aby mě poko-

řovali a špatně semnou zacházeli, abych poznala, zdali jsem opravdu pokorná srdcem. Přece však jsem byla vždy velice ráda, když jsem byla pokořena . . . Ano, myslím, že jsem pokorná . . . Pán mi ukazuje pravdu. Cítím, že vše pochází od Něho! . . .“

Mnoho trpěla. —

„Cítím, že bych jistě zmalomyslněla, kdybych neměla víru, nebo lépe lásku k Bohu.“ —

„Usnula jsem při rozjímání a zdálo se mi, že je málo vojínů k jisté válce. Řekla jste: ‚Musíme tam poslat sestru Terezii.‘ Odpověděla jsem, že by mi bylo milejší, kdyby to byl svatý boj. Konečně jsem přece odcestovala. — Matičko,“ dodala ohnivě, „jak bych byla šťastna, kdybych byla mohla na př. bojovati za křížáckých výprav pro-

ti nevěřícím! Jistě bych se nebyla bála nejprudší seče.

Jest to možné, že zemru na posteli?“

„Jaký je nyní váš duchovní život?“

„Můj duchovní život v nemoci záleží v tom, že trpím; to je všechno!... Nedovedu říkat: Tohle je za církve svatou, to za vlast atd. Pán Bůh dobře ví, co činiti s mými zásluhami. Darovala jsem Mu všechno, abych Mu působila radost. A potom, unavovalo by příliš mého ducha, kdybych měla stále říkat: To dej Petrovi, a to Pavlovi! Činím to jen tehdy, když mě o to některá sestřička prosí, a pak již na to nemyslím. Když se modlím za své bratry misionáře, neobětuji za ně svá utrpení. Říkám prostě: Bože můj, dej jim vše, co bych sama měla ráda...“

*

5. srpna.

Kdosi litoval karmelitek, že i v horku musí nosit teplý hábit.

„Ó, v nebi nám Pán Bůh odmění, že jsme z lásky k Němu nosily tak těžký oděv.“

Jedna sestra jí pravila, že při její smrti budou Božského Spasitele doprovázet andělé, zářící krásou a Terezie je uvidí:

„Takovéto představy mi neprospívají. Mohu se žít jen pravdou. Proto jsem nikdy netoužila po zjeveních. Zde na světě nemůžeme vidět anděly a nebe tak, jak jsou. Počkám raději až po smrti.“

„Říkám si s Jobem: „Ráno doufám, že se nedožiji večera a večer čekám, že jitra nespátřím.““¹⁾

¹⁾ Job 7, 4.

Abychom oslavily svátek Proměnění Páně, připadající na příští den, postavily jsme jí k posteli obraz nejsv. Tváře, jež velmi milovala. Tu mi pravila:

„Jak je dobře, že Pán sklopil zrak, když nám zanechával svůj obraz! Vždyť oči jsou zrcadlem duše. Kdybychom zahlédli jeho, byli bychom zemřeli radostí.

Jakých milostí se mi dostalo skrze obraz nejsvětější Tváře! Když jsem skládala báseň: ‚Z lásky žít,‘ pomáhal mi tolik, že jsem napsala 15 sloh, jež jsem mezi dnem složila, za tři čtvrti hodiny při večerním silenciu úplně zpaměti. Když jsme toho dne šly po zpytování svědomí do refektáře, složila jsem právě slohu:

Žít z lásky – je za hříšných prosit viny;
v náhradu za ně dávat věrnost svou...

Když jsme šly kolem tohoto obrazu, opakovala jsem si ona slova a plakala jsem láskou, když jsem naň pohlédla.“

„Moje pobožnost k nejsv. Tváři Páně, nebo lépe řečeno, celá moje zbožnost se zakládá na slovech proroka Isaiáše: „Nemá podoby ani krásy. Viděli jsme ho a nebyl to pohled příjemný . . . Pohrdaný a poslední z lidí, muž bolesti, znající nemoc; jeho obličej byl jako skrytý, proto jsme si ho nevážili . . .“¹⁾

I já jsem toužila, abych byla bez ozdoby a krásy, samotna při šlapání lisu,²⁾ všemu stvoření neznáma.“

*

6. srpna.

- Doufala, že ráno toho dne zemře a dívala se celou noc na obraz nejsvětější Tváře. Ráno mi pravila:

„Čekala jsem Ježíše celou noc. Přemohla jsem čtená pokušení . . . Ach, vzbuzuji tolik úkonů víry! . . . Mohu

¹⁾ Isaiáš 53, 2, 3.

²⁾ Isaiáš 63, 3.

zajisté mluví: „Ohlížela jsem se na-
pravo a patřila jsem, a nebylo, kdo by
mě znal¹⁾ . . . kdo by znal okamžik
mé smrti . . .“

Potom se podívala na sochu Marie Panny a ti-
chounce si zpívala:

„Kdy, ach, sladká moje Máti,
vzejde onen krásný den,
kdy se budu moci bráti
z vyhnanství už domů jen?“

—

O hodinkách za mrtvé, od nichž byla konečně
osvobozena, mi pravila:

„Nemohu na nic spoléhat, na žád-
ný ze svých skutků, abych si dodala
důvěry. Nemohu si říci: Nezůstala jsem
dlužna ani jedinému oficiu za mrtvé.
Ale uvědomení si, že jsem tak ubohá,
mi bylo pravým osvícením. Uvažova-
la jsem, že bych za celý svůj život ne-

¹⁾ Žalm 141, 5.

mohla odčinit ani jediného svého provinění proti Bohu, že se mi však, budou-li chtít, promění v opravdové bohatství a zdroj síly. I modlila jsem se: Prosím Tě, můj Bože, nahraď sám duším v očištění, co jsem jim dlužna. Učiň to však jako Bůh, aby to mělo nekonečně větší cenu, než kdybych já byla vyplnila svou povinnost. A s radostí jsem si připomněla slova z písně sv. Jana z Kříže: „Shlad' všechny viny!“¹⁾ Vztahovala jsem je vždy jen na lásku. Cítím, že tuto milost nelze vyjádřit slovy... Duše okouší při své chudobě hlubokého pokoje, neboť jedinou její nadějí jest Pán Bůh.“

Mluvily jsme spolu o tom, že skryté ctnosti zde nebývají obyčejně ve vážnosti. Dodala k tomu:

„... To mi bylo zvláště nápadné v životě sv. Jana z Kříže. Vždyť se

¹⁾ Plamen lásky.

o něm řeklo: „Bratr Jan z Kříže není ani prostřední řeholník . . .““

—

Její nemoc se zlepšila. Kdosi se jí zeptal: „Nač vlastně zemřete?“

„Ale na smrt! Což pak Pán Bůh Adamovi neřekl, nač zemře? Pravil mu: „Smrtí zemřeš!“¹⁾ To je zcela jednoduché!“

—

O chorové modlitbě:

„Jak jsem bývala hrdá, když jsem se mohla předmodlívát! Vzpomínala jsem, že tytéž modlitby koná kněz při mši svaté a že se mohu jako on modliti nahlas před nejsvětější svátostí, udělovat požehnání a absoluce a že smím čísti evangelium.

Mohu říci, že mi modlitba Hodinek byla slastí i mukou zároveň. Mukou,

¹⁾ I. kn. Mojž. 2, 17.

protože jsem tolik toužila, abych ji vykonávala dobře. Omlouvám sestry, které opominou některý verš, nebo se zmýlí. Stalo se mi nejednou, že jsem si některé věci dobře všimla, dobře si ji zapamatovala, a přece jsem pak pro nedobrovolnou roztržitost ani úst neotevřela.

A přece si myslím, že snad ani nelze mít větší touhu vykonávat ofcium dokonale, nežli jsem měla já.“

Matka převorka žádala od ní, aby jí sdělila, jak se věci měly při jistém opominutí první ošetřovatelky nemocných, starší již řeholnice. Pro onu zapomnětlivost se totiž její nemoc mohla zhoršiti. Pravila mi o tom:

„Musila jsem naší Matce říci plnou pravdu. Když jsem mluvila, napadl mě výraz šetrnější nežli ten, kterého jsem chtěla použít. Poslechla jsem vnuknutí a Pán Bůh mě za to odměnil hlubokým vnitřním klidem.“

Tázaly jsme se jí, co rozumí slovy, být před Bohem jako malé dítě. Odpověděla:

„To znamená poznávati svoji ubohost, očekávati všecko od Boha, jako malé dítě očekává vše od otce. To jest, ničím se neznepokojoval, nezískávat jmění. Vždyť i u chudých lidí dostane dítě vše, čeho potřebuje. Sotva však odroste, nechce je otec již živiti a řekne mu: ‚Jen pracuj, teď už si stačíš sám.‘ Aby se mi něco podobného neřeklo, nechtěla jsem raději růsti, neboť jsem se cítila neschopnou zasloužiti si život, věčný život v nebesích. Zůstávala jsem tedy stále malá a neměla jsem jiného zaměstnání, než trhati květy, květy lásky a oběti a podávati je Pánu Bohu jedině proto, abych Mu působila radost.

... Malým býti znamená dále nepřivlastňovat si ctnosti, které konáme, v domnění, že jsme něčeho schop-

ni, nýbrž uznávat, že Pán Bůh klade tento poklad do rukou svého dítěte, aby ho užívalo, jak potřebuje. Je to však stále majetek Boží. Konečně to ještě znamená nemalomyslnět, když jsme se dopustili chyby. Vždyť děti často padají, ale že jsou maličké, mnoho si neublíží.“

*

7. srpna.

„Ach, jak málo je Pán Bůh zde na světě milován i od těch, kdož jsou Mu zasvěceni! Ne, Pán Bůh není příliš milován. . .“

„Máti má, cítím, že kdybych byla nevěrná a dopustila se třeba jen nejmenší nevěrnosti, musila bych to odpykati strašným nepokojem. Nemohla bych již smrt tak přijímat. Proto bez ustání říkám Božskému Spasiteli: Bože můj, chraň mne neštěstí být nevěrnou!“

„O jaké to nevěrnosti mluvíte?“

„O dobrovolných pyšných myšlenkách, kdybych si totiž na př. myslela: Nabyla jsem té a té ctnosti, jsem jista, že ji konám. Vždyť to by znamenalo spoléhat na vlastní sílu. A když se postavíme tak vysoko, hrozí nám pád do propasti. Kdybych řekla: Bože můj, Ty dobře víš, že Tě příliš miluji, abych se zdržela u jediné myšlenky proti víře, moje pokušení by tak vzrostla, že bych jistě podlehla.

Jsem-li však pokorná, zůstane mi až do smrti právo dopouštět se malých hloupostí, a ani tím Pána Boha neurážím. Pozorujte jen malé děti. Každou chvíli něco rozbijí, všecko roztrhají, často také upadnou, a přece stále milují své rodiče. Ó, upadnu-li takto jako dítě, chápu jasně svou slabost a říkám si: Co by zemne bylo, co bych si počala, kdybych spoléhala na vlastní sílu?

Dobře chápu, proč svatý Petr klesl. Spoléhal chudáček na sebe, místo aby se opřel o sílu Boží. Jsem jista, že kdyby byl Ježíše pokorně poprosil: „Uděl mi, prosím Tě, statečnosti, abych Tě následoval až na smrt“, byl by ji hned obdržel. Právě tak jistě poznávám, že Pán svými řečmi a svou viditelnou přítomností nepoučoval apoštoly více, nežli učí nás vnitřním vnukáním. Vždyť mohl tak snadno sv. Petrovi říci: „Pros mě o sílu, abys mohl vykonat, co si přeješ.“ Ale neučinil to, neboť chtěl, aby Petr, maje jednou řídit celou církev, v níž je tolik hříšníků, sám na sobě zkusil, co zmůže člověk bez milosti Boží.

Proto mu řekl Ježíš před pádem: „A ty jednou obrátě se, posiluj své bratry,¹⁾ t. j. vypravuj jim, kterak se stalo, žes hřešil, a ukazuj jim z vlastní zkušenosti na slabost lidských sil.““

¹⁾ Luk. 22, 32.

8. srpna.

Pravila jsem jí, že její ctnosti budou jednou oceněny.

„Jediný Bůh nechť je oceněn, neboť na mé ubohé bytosti není, co by se mělo oceňovati.“

„Kdyby nebyli Božský Spasitel a nejsv. Panna šli na svatbu, nebyla bych nikdy pochopila obyčej, zváti přátele na hostinu. Zdálo by se mi spíše, že každý, kdo chce požívatí pokrmu, má se schovat, nebo aspoň zůstat sám jen ve své rodině. Zváti se vespolek, dobře; ale jen proto, abychom spolu mluvili, vypravovali si o cestách a o vzpomínkách, zkrátka pro zábavu intelektuální.

Mívala jsem vždy soucit s těmi, kdož posluhovali při velikých hostinách. — Viděla jsem, když byli trochu neobrat-

ní, jak se na ně domácí paní přísně podívala a tehdy ubožáci celí zrudli. Řekla jsem si: Jak zřetelně ukazuje tento rozdíl zde mezi pány a služebníky, že jest nebe, kde každý dostane místo podle své vnitřní hodnoty a kde všichni budou seděti při slavnostní hostině svého nebeského Otce. Ale kdo nás potom bude obsluhovati? Vždyť Ježíš řekl, že sám bude obcházet a nám sloužit.¹⁾ A tehdy budou chudí a malí bohatě odměněni za svá pokoření.“

Pozorovala oblohu a sestra Marie od nejsv.
• Srdce jí pravila: „S jakou láskou se díváte na nebe!“
Později mi sestra Terezie důvěrně sdělila:

„Když jsem ji slyšela tak mluvit, řekla jsem si: Ach, sestřička myslí, že, když pozoruji oblohu, vzpomínám na skutečné nebe. Ne, obdivuji se jen po-

¹⁾ Luk. 12, 37.

zemské obloze. To druhé nebe se mi čím dále tím více zavírá. To mne bolelo, ale ihned mě napadla radostná myšlenka: A přece jsem se na nebe dívala s láskou. Protože se jí moje duše úplně oddala, mají všechny moje činy, i nejobyčejnější, tuto božskou pečeť. Zároveň jsem slyšela jakýsi vnitřní hlas, který mi to potvrzoval a hned jsem se rozveselila.“

—

„Vzpomínala jsem dnes na svůj život, jak jsem se jednou o vánocích statečně přemohla . . . a připomněla jsem si chválu, jíž se dostalo Juditě: „Jednala jsi mužně a tvoje srdce bylo posíleno.“¹⁾ Mnoho duší říká: Nemám síly, abych přinesla tu a tu oběť. Ale ať se namáhají. Pán Bůh nikdy neodpírá první milosti, která dává odvahu

¹⁾ Judit 15, 2.

k činům. Pak se srdce posílí a kráčí od vítězství k vítězství.“

*

9. srpna.

Řekla jsem o ní: „Náš bojovník jest umdlen.“
Odvětila mi:

„Nejsem vojín, který bojoval pozemskými zbraněmi, nýbrž mečem ducha, jenž jest slovo Boží.¹⁾ Ani nemoc mne nemůže zdolat. Ještě včera večer jsem použila svého meče proti jedné novice . . . Řekla jsem jí: Zemru se zbraní v ruce.“

• —
Kdosi jí řekl: „Vy jste světice!“

„Nikoli, nejsem světice. Nikdy jsem nekonala velkých skutků jako světci. Jsem docela malá duše, kterou Bůh

¹⁾ Efes. 6, 17. (Tato slova jsou pojata i do řehole karmelitské.)

zahrnul milostmi. V nebi uvidíte, že je to pravda.“

*

10. srpna.

Citovali jí slova sv. Jana z Kříže: „Duše, které dospěly k dokonalé lásce, mohou svoji nadpřirozenou krásu klidně pozorovat,“ a vztahovali je na ni. Odpověděla:

„Jakou krásu? Já své nevidím. Vidím jen milosti, které jsem dostala od Boha.“

Pozorovala obraz, který představoval pannu Orleánskou ve vězení, a pravila:

„Také mne povzbuzují svatí v mém žaláři. Říkají mi: ‚Pokud ležíš v poutech, nemůžeš plnit své poslání. Později však, po smrti, přijde čas tvých vítězství.‘“

„Myslím na slova sv. Ignáce Antiošského. Také mne musí utrpení rozdrtiti, abych se stala chlebem Kristovým.“

Řekla jsem jí: „Modlila jsem se, abyste tolik netrpěla, a přece tolik snášíte.“ Odpověděla mi:

„Prosila jsem Pána Boha, aby ne-
vyslychal modliteb, které by překá-
žely vyplnění toho, co se mnou chce
učiniti.“

Vypravovala jsem jí o nebi, o Božském Spa-
siteli, o nejsv. Panně, kteří jsou tam s tělem i s duší.
Vzdychla zhluboka:

„Ach! . . .“

„Tento vzdech mi praví, jak mnoho uvnitř tr-
píte.“

„. . . Ano . . . Jest možno Pána Boha
a nejsv. Pannu tolik milovat, a mít
takové myšlenky? . . . Ale já se při
nich nezdržuji . . .“

Myslila tím své těžké vnitřní zkoušky.

„Často prosím svaté a nejsem vy-
slyšena. Čím se však zdají mým pros-
bám hlušší, tím více je miluji.“

Proč?

„Protože si vroucněji přeji, abych Pána Boha a svaté neviděla a zůstala v temnotách víry, nežli jiní touží po tom, aby všechno viděli, všemu rozuměli.“

*

11. srpna.

„Nikdy bych Pána Boha neprosila o větší utrpení, neboť by to bylo pak utrpení moje. Musila bych je nésti sama, a já jsem nikdy nedovedla sama nic vykonati.“

*

12. srpna.

„Od té doby, kdy jsem vám pověděla své myšlenky o klasech, mám o sobě opravdu hodně nepatrné mínění. Jak veliká milost mi však byla udělena dnes ve chvíli, když kněz před sv. přijímáním začal Confiteor. Viděla jsem, jak se Ježíš chystá sám sebe mi dáti a

toto vyznání mi připadalo jako velmi potřebné pokoření. Vyznávám se Bohu, blahoslavené Marii Panně... všem svatým..., že jsem mnoho hřešila. Ó ano, řekla jsem si, jest dobře, že v této chvíli prosíme Boha a všechny svaté za odpuštění. Cítila jsem jako kdysi celník, že jsem veliká hříšnice. Pán Bůh mi připadal tak milosrdný. Dojívalo mě, že se vzývá celý nebeský dvůr, abych na jeho přímluvu dosáhla odpuštění svých hříchů... Ach, přemáhala jsem se tolik, abych neplakala... A když svatá Hostie spočinula na mých rtech, byla jsem tak dojata... Jak je to zvláštní, že jsem to pocítila při Confiteor. Myslím, že to pochází z mého nynějšího stavu mysli. Cítím se totiž tak ubohá. Ale proto se moje důvěra nemění. Naopak, slovo ‚ubohá‘ se sem vlastně nehodí, neboť jsem bohata všemi poklady ne-

bes. Ale právě proto se tím více poko-
řuji. . . Myslím-li na všechny milosti,
kterých mi Bůh udělil, plakala bych
ustavičně vděčností. Myslím, že slzy,
jež jsem ráno prolila, byly slzy doko-
nalé lítosti. Ó, jak jest nemožno dát
si sám takové pocity! To Duch svatý
je dává, Ten, jenž věje, kde chce.¹⁾

*

13. srpna.

Vypravovala jsem jí o vnitřních osvíceních, kte-
rých se mi někdy dostává. Řekla mi na to:

„Co se mne týká, mám jen světlo,
jímž poznávám svou ubohost. To mi
však prospívá více, než všechna osví-
cení ve věcech víry.“

*

14. srpna.

Den, velice bolestný pro tělo i pro duši. Večer
jsem jí řekla: „Dnes jste mnoho trpěla.“

1) Jan 3, 8.

„ . . . Ano, ale vždyť utrpení miluji!
Miluji vše, co mi Pán Bůh dává.“

*

15. srpna.

Opakovala jsem jí slova sv. Jana z Kříže o duších, stravujících se láskou: „Umírají v zázračných vytrženích a libých pocitech, jež jim připravuje láska.“ Vzdechla a pravila:

„Bude třeba říci, že rozkoš a vytržení byly jen na dně mé duše . . . Nepovzbuzovalo by duše, kdyby myslely, že jsem netrpěla.“

—

Trpěla nesmírně obtížemi při dýchání.

„Nevím, co se to se mnou děje!“

„Znepokojuje vás to?“

„Ó, nikoli . . .“

—

Sestra Jenovefa od nejsvětější Tváře, tehdy druhá ošetřovatelka nemocných, spala v cele, jež byla blizoučko cely pro nemocné.

„Včera večer jsem prosila nejsv. Pan-
nu, abych již nekašlala, aby mohla ses-
třička Jenovefa spát. Dodala jsem však:
Neučiníš-li to, budu Tě tím více mi-
lovati.“

„Pán Bůh mi uděluje statečnosti po-
dle toho, jak trpím. Cítím, že bych
vurčité chvíli nemohla více snést. Pro-
to se však přece nebojím. Neboť, roz-
množí-li Pán Bůh mé bolesti, dá mi
též větší statečnost.“

*

16. srpna.

Byla tak slabá a stísněná, že nemohla ani
mluviti:

„Nemoci... už ... ani... s vámi ho-
vořit!... Ó, kdybyste věděly!... Kdy-
bych Pána Boha tak nemilovala!“

*

17. srpna.

„Dobře cítím, že Pán Bůh chce, abych trpěla. Léky, které mi mají pomoci a které jiným nemocným ulevují, mně škodí.“

„Budu se modlit, aby nejsv. Panna zmírnila vaši stísněnost.“

„Ne, musíme je tam nahoře nechat jednat.“

*

18. srpna.

„Trpím mnoho, ale trpím také dobře? To je nejdůležitější.“

—
V rekreaci mi pravila:

„Prosím vás, Matičko, přečtěte mi dopis, který jste pro mne obdržela. Uložila jsem si za oběť, že oň dnes odpoledne nepožádám, abych se připravila na zítřejší sv. přijímání.“

Když zpozorovala, že беру tužku, abych si to poznamenala, řekla:

„Snad ztratím zásluhu, když jsem to řekla a vy to napíšete.“

„Vy tedy chcete získat zásluhy?“

„Ano, ale ne pro sebe . . . pro duše, pro potřeby církve, a také abych mohla házetí růže všem, spravedlivým i hříšníkům.“

Pravila jsem jí, že je velice trpělivá. Odmítla to:

„Neměla jsem trpělivosti ani na minutu. Není to moje trpělivost. Všichni se stále mýlí!“

„Jistě by vás překvapilo, kdybyste se opět uzdravila!“

„Kdyby to byla vůle Boží, byla bych šťastna, že Mu smím tuto oběť přinést. Ale ujišťuji vás, že by to nebyla maličkost dospěti tak daleko a zase se vrátit! . . .“

*

19. srpna.

Byla by téměř omdlela slabostí, když slyšela žalm Miserere¹⁾ před sv. přijímáním, třebaš i potichu.

(Toto sv. přijímání bylo poslední, jež přijala, jak dokazují dosud neuveřejněné zápisky Matky Anežky. Omylem byl v původním vydání a tedy i v překladech „Dějin duše“ udán 16. srpen jakožto den posledního jejího přijímání.)

„Snad se mi ještě popletou myšlenky... Kdybyste věděly, co zakouším! Když jsem dnes v noci nemohla dále, prosila jsem blahoslavenou Panu, aby vzala moji hlavu do svých rukou, abych ji mohla unést.“

—

Podaly jsme jí její křížek. Políbila jej něžně. Hlava Spasitelova je na něm nakloněna. Pozorujíc ji, pravila:

¹⁾ Když kněz nese sv. přijímání nemocné karmelitce, doprovází jej několik sester a modlí se cestou žalm „Smiluj se“.

„Jest mrtev! . . . Jsem vždycky raději, když Ho představují mrtvého, neboť si pak myslím, že již netrpí.“

—

Prosila o lék a ošetření, které jí stálo mnoho, měla-li je přijmouti. Pravila:

„Prosím o to z věrnosti.“

Stále ještě bděla nad novickami a jednu z nich napomínala:

„Nesmíme si sedat tak přes židli. Je to předepsáno.“

—

„Trpím jen chvílku po chvílce. Když se myslí na minulost nebo na budoucnost, pozbývá člověk statečnosti a zmalomyslní.“

*

20. srpna.

Dozvěděla se o mrzutostech, jež způsobila jistá sestra, trpící neurasthenií. Odpověděla živě:

„Jak bych byla šťastna, kdybych směla být ošetřovatelkou nemocných

a směla se starat o tuto sestřičku! Milost by mluvila hlasitěji než přirozenost. Ano, takové věci se mi líbily. A sloužila bych s velikou láskou. Ó, jak se mi zdá, že bych byla tuto sestřičku učinila šťastnou! Zvláště, když si vzpomenu na slova Ježíšova: „Byl jsem nemocen a ošetřovali jste mne!“¹⁾

—

Nemohla již pít mléko, neboť se jí ošklivilo. Řekla jsem jí: „Vypila byste je, abyste mi zachránila život?“

„Ó, ano . . . a neměla bych tak učiniti z lásky k Bohu!“

A vyprázdnila hrneček najednou.

—

„Když mnoho trpím, jsem ráda, že jsem to já, a ne některá z vás.“

—

1) Mat. 25, 36.

O dopisu jistého kněze, který psal, že nejsv. Panna nikdy tělesně netrpěla:

„Milá Matičko, když jsem dnes večer rozjímal o nejsv. Panně, poznala jsem, že tomu tak není. Pochopila jsem, že trpěla nejen na duši, ale také na těle. Trpěla mnoho na cestách zimou, vedrem, únavou... Často se také postila... Ano, ona ví, co znamená trpěti! Jak nás bude v nebi blažit, až se dozvíme vše, co se svaté Rodině kdy přihodilo. Snad Ježíšek, když povyrostl a viděl svou matičku se postit, řekl: ‚Já bych se také rád postil!‘ A nejsv. Panna odpověděla: ‚Ne, můj Ježíšku, jsi ještě příliš malý, nemáš k tomu ještě síly!‘ Nebo snad se neodvážila mu bránit?

A dobrý svatý Josef! Jak ho mám ráda! Ten se nemohl postit pro svoji práci... Vidím jej hoblovati... Chvillemi si stírá s čela pot... Jak je mi

ho líto! . . . Jak mi jejich život připadá prostý!

Ženy ze sousedství přicházely a rozmlouvaly důvěrně s Marií. Někdy prosily, aby jim svěřila Ježíška, aby si hrál s jejich dětmi. A Ježíšek se podíval na matičku, aby poznal, smí-li jít. . .

Když myslím na svatou Rodinu, ráda si ji představuji, jak žije životem docela obyčejným, nikdy ne tak, jak se nám vypravuje, co se kdo domýšlí. Na př. jak Ježíšek dělal z hlíny ptáčky, dechl na ně a oni oživli. Ne, Ježíšek asi nekonal takových zbytečných zázraků. Proč pak nebyli v okamžení přeneseni do Egypta? To by byl býval přece mnohem vhodnější zázrak a Bohu stejně možný. V jediném okamžiku byli by se tam octli. Ale ne, v jejich životě se vše dalo tak jako v našem.

A jakých zakusili starostí a zkla-

mání! Jak často asi sv. Josef slýchal výtky, jak často se lidé zdráhali zaplatiti mu za vykonanou práci. Ó, jak bychom užasli, kdybychom věděli, co všechno museli vytrpěti!“

—

„Při vzpomínce, že se za mne sestřičky modlí, měla jsem radost a řekla jsem Božskému Spasiteli, že bych ráda, aby tato modlitba prospěla ubohým hříšníkům.“

„Vy tedy nechcete, aby přispěla k vašemu ulehčení?“

„Nechci.“ *

21. srpna.

Pozorovala jsem ji a modlila jsem se za ni se srdcem sklíčeným.

„Jste smutná, Matičko. Pročpak?“

„Protože tolik trpíte.“

„Ano, ale při tom jaký pokoj, jaký pokoj!“

Cela pro nemocné, kde světice skonala.

(Tato místnost je nyní nově upravena. Při smrti sv. Terezie Ježíškovy stála postel uprostřed, aby světice viděla na oltář, který je poněkud vidět vpravo na obrázku. Ve vitrině jsou nyní šaty, jež světice v nemoci nosila.)

„Pokládali vás při jisté příležitosti za nedokonalou, protože vám nerozuměli.“ Odpověděla klidně:

„Tím lépe!“

*

22. srpna.

Trpěla na celém těle a bylo se obávat, že se k její nemoci přidá ještě jiná.

„. . . Nu dobře. Když vše uvážím, jest přece lépe mnoho a všude trpěti, mít několik nemocí najednou. Je to jako na cestách, kde statečně překonáváme všecko nepohodlí, dobře vědouce, že, až dospějeme k cíli, rázem všechno pomine, a pak se budeme tím více radovati.“

„Matičko, co by ze mne bylo, kdyby mne Pán Bůh neposiloval? . . . Již mohu hýbat jen rukama. Nikdo neví, co to je, tolik trpět! Ne, to musí člověk zkusit . . .“

Občas tiše vzdychla. Zanedlouho nám však řekla:

„Nesmím již naříkat. To nic nepomáhá. Modlete se za mne, sestřičky moje . . .“

A když jsme poklekly, dodala dobrotivě:

„Ne, ne tak, sedě!“

*

23. srpna.

„Tak špatnou noc jako dnes jsem ještě neměla. Jak je Pán Bůh dobrý, že mi pomáhá, abych unesla vše, co trpím! Nikdy bych nevěřila, že jest možno tolik trpěti. A přece nemyslím, že jsem na konci svých muk. Ale On mne neopustí.“

„Zpívala jste: ‚Vše, co mi dal Ježíš, může si zpět vzít.‘ Vyslyšel vás doslova.“

„Ano, a nelituji toho.“

„Pán mi nedává tušit blízký konec, nýbrž ještě větší utrpení . . . Nebudu se však proto strachovati. Chci myslet jen na přítomnost.“

—
K ošetřovateli:

„Modlete se za mne hodně k Panně Marii, neboť kdybyste byla vy nemocná, modlila bych se za vás také. Když jde o vlastní osobu, člověk si tak netroufá . . .“

—

Obětovala své utrpení za jistého alumna, který byl pokoušen proti povolání. Uslyšel o tom a poslal nám neobyčejně pokorný a dojemný dopis. Tehdy mi pravila:

„Ó, jak mě ten dopis potěšil! Všimla jste si pokory, jež z něho vyzařuje? Viděla jsem, že moje malá utrpení nesou ovoce. A jaká radost pro mne, že jsem též poznala, jak lze v krátkém čase získati velkou lásku a vděčnost

duše dosud neznámé. Co bude teprve jednou v nebi, až duše poznají ty, kdož je zachránili.“ —

Mluvila se mnou ještě o nejsv. Panně a pravila, že žádné z kázání, která o ní slyšela, ji nenadchlo.

„ . . . Jak ráda bych se byla stala knězem, abych mohla kázat o Matičce Boží! Myslím, že by mi bylo postačilo jednou vyjádřit, jak o ní smýšlím.

Byla bych především ukázala, jak se život nejsvětější Panny málo zná. Nemají se o ní povídat pravděpodobné věci nebo takové události, o nichž nic nevíme, na př. že jako tříleté dítě šla do chrámu, aby se tam s horoucí touhou a s neobyčejnou horlivostí obětovala, když snad se tam odebrala prostě z poslušnosti k rodičům . . .

Proč pak také říkají, že prorocká slova Simeonova způsobila, že od té

chvíle tanulo nejsv. Panně utrpení Ježíšovo stále na mysli? . . . Meč bolesti pronikne tvoji duši.¹⁾ Vidíte, Matičko, že to byla předpověď pro pozdější dobu . . .

„Aby přineslo kázání o Panně Marii užitek, musí předvádět její skutečný život, jak jej dává evangelium zahlednouti a ne různé domněnky. A dobře cítím, že jejich život jak v Nazaretě tak i později byl úplně prostičký . . . Byl jim poddán.²⁾ Jak je to prosté!

Představují nám nejsv. Pannu jako nedostižný vzor a měli by ukazovat, že ji lze následovati v konání skrytých ctností, měli by říci, že žila jako my z víry a uvádět pro to důkazy z evangelia, kde čteme: „A oni nesrozuměli,

¹⁾ Luk. 2, 35.

²⁾ Luk. 2, 51.

co jim pravil,¹⁾ nebo: „Otec a matka jeho se divili těm věcem, které se o něm mluvily.²⁾“ Tento údiv přece vyjadřuje jakési překvapení. Nemyslíte, Matičko?

Jak ráda jí zpívám:

„Úzká cesta k nebi, tys jí ukázala,
že je třeba konat ctnosti
— pokorných.“

Později se k té myšlence ještě vrátila:

„Víme, že blahoslavená Panna je královnou nebes i země. Je však více matkou než královnou. Nemělo by se tedy hlásat, jak jsem častěji slýchala, že svými přednostmi zastiňuje lesk všech svatých, jako když ráno hvězdy blednou před sluncem. Můj Bože, jak je to divné! Matka, jež působí, že před ní

¹⁾ Luk. 2, 50.

²⁾ Luk. 2, 33.

sláva jejích dítek mizí. Smýšlím jinak. Věřím, že ona zvyšuje krásu vyvolených.

Jest dobře, že se mluví o jejích přednostech. Nesmíme se však spokojovat jen s tím. Musíme se snažit, abychom učili duše ji milovat. A když pak při kázání člověk musí od začátku až do konce jen vzdychat úžasem a říkat jen ach!... ach!..., pak je unaven, a to nepovzbuzuje k lásce a k následování. Kdož ví, zdali některá duše nedospěje až k tomu, že se od takové povznesené bytosti jaksi vzdálí.

Jedinou výsadou nejsv. Panny je, že byla prosta dědičného hříchu a že byla Matkou Boží. A, i o tom nám Ježíš řekl: „Každý, kdo činí vůli Otce mého, jenž je v nebesích, jest můj bratr, sestra i matka.¹⁾“

A v něčem jsme ještě šťastnější než

¹⁾ Mat. 12, 50.

ona, neboť . . . ona nemá Matičku Boží, kterou by mohla milovati, . . . je to slast více pro nás a méně pro ni . . .
„Ó, jak mám ráda Pannu Marii!...“

„ . . . Když se k ní modlíme a ona nás nevyslyší, musíme ji nechat jednat a už nenaléhat a se nestarat . . .“

★

24. srpna.

Tázala jsem se jí, zda není snad malomyslná.

„Nikoliv, ale je mi hůře. Při každém vydechnutí velice trpím.“

Opravujíc se:

„Ne, není to tak zlé — vše je v pořádku!“

★

25. srpna.

Pravila jsem jí, že bych si přála vědět, kdy zemře.

„Ach, já po tom netoužím! To mne

docela nic neznepokojuje! Jaký klid je v mé duši!“

Jistá sestra přicházela každého večera do nemocnice, postavila se k nohám postele a usmívajíc se utkvěle, dívala se chvíli na světici . . . Sestra Terezie opětovala její úsměvy. Já jsem však poznala, že ji tato neskromná návštěva unavuje. Když jsem se jí na to ptala, odpověděla:

„Ano, je velice trapné, když trpícího člověka někdo pozoruje s úsměvem. Myslím však při tom na to, že Božskému Spasiteli na kříži se to také stalo. Vždyť stojí v evangeliu, že Jej pozorovali potřásající hlavami.¹⁾ Tato myšlenka mi pomáhá, abych tu oběť přinášela ochotně.“

„Tolik trpíte! Jste snad sklíčená nebo smutná?“

„Ó ne! Nejsem ani trochu nešťastná . . . Pán Bůh mi posílá jen tolik, kolik mohu unést.“

¹⁾ Mar. 15, 29.

„Chudinko, i na vás se hodí slova žalmu: ‚Jak dlouho trvá moje vyhnanství!‘“

„Ale mně nepřipadá tak dlouhé. Proto, že trpím, se přece neprodlužuje.“

—

Modlily jsme se vroucně, abychom jí vyprosily trochu ulehčení. Když poznala, že modlitba ta nebyla vyslyšena, pravila:

„Přes pocit, který jsem měla v první chvíli, říkala jsem Pánu Bohu, že Jej ještě více miluji a ostatní svaté též.“

—

Několik dní byla nesmírně rozrušena a plná úzkosti. Co chvíli nás zapřisahala, abychom se za ni modlily a daly se modlit:

„Ó, jak je potřebí, modlit se za umírající! Kdybyste jen věděly! Jak nutná je modlitba Kompletáře: ‚Procul recedant somnia et noctium phantasmata . . .‘¹⁾

¹⁾ Daleko odstuptež sny a noční příšery.

Myslím, že si ďábel vyžádal od Boha, aby mě směl pokoušet až do krajnosti, abych ztratila trpělivost a víru.“

—

Vzdychla, ale docela tiše.

„Ó, jak si naříkám! A přece bych nechtěla méně trpěti! Jsem ke všemu ochotna . . . Je potřeba se obětovat! Sestřičky moje, chtěla bych, abyste se radovaly.“

*

26. srpna.

Celou noc hořela u ní hromnička.

„Že tu byla ta posvěcená svíce, neměla jsem tak špatnou noc.“

—

Matce převorce, když jí přišla dát požehnání řekla:

„Jsem tak ráda, že jsem Pána Boha neprosila o to utrpení. Proto je nucen mě posilovat . . .“

„Připadá mi, že jste k utrpení jako stvořená. Vaše duše je toho druhu.“

„Ó, co se týká duševního utrpení, ano, to zmohu mnoho . . . ale když jde o tělesné bolesti, jsem jako malé děcko . . . docela maličké . . . Nemyslím a trpím chvílku po chvílce.“

—

„Matičko moje, jak velice musí Pán Bůh pomáhat, když někdo tolik trpí!“

Měla stále žízeň. Sestra Marie od nejsv. Srdce se jí zeptala: „Chtěla byste trochu vody s ledem?“ Tu jí uklouzla odpověď:

„A jak ráda!“

Sestra Marie odvětila: „Naše Matka vám přece přikázala, abyste si řekla o vše, čeho potřebujete. Čiňte to tedy z poslušnosti.“ Na to řekla:

„Vždyť si skutečně prosím o všechno, čeho potřebuji . . .“

„Prosíte jen o to, co je nutné, nikdy o nic, co by vám ulehčilo.“

„Ano — jen o nutné.“

Za chvíli potom se podívala na sklenici s ledovou vodou. Řekly jsme jí: „Napijte se ještě trochu.“

„Ne. Můj jazyk není ještě dost vyprahlý.“

*

27. srpna.

„Bojím se, že snad budete stonat až do jara. Co byste tomu řekla?“

„Nu, řekla bych: Tím lépe!“

*

28. srpna.

Ukázala mi oknem na tmavé místo v zahradě a pravila:

„Vidíte tam u kaštanů tu černou díru, kde není možno nic rozeznat?... V takové jámě jsem já podle těla i podle duše... Ach, jaká to temnota! Ale jsem při tom klidná.“

—

Zahleděla se na sochu Panny Marie:

„Milá Matičko Boží, hled, proč chci jít domů. Působím ošetřovatelce nemocných tolik práce a vím, že svým sestram dělám starost, když jsem tak nemocna. Ano, toužím už jít domů!“

Matka převorka a ostatní sestry se zmínily o její kráse a vnějších půvabech. Dozvěděla se o tom.

„Ach, co mi po tom!

Na tom mi pramálo záleží, to mě nudí! Kdo je tak blízko smrti, nemůže se těšit z takových věcí.“

Jedné z novicек pravila:

„Až jednou budu v nebi, plňte moje ruce modlitbami a malými oběťmi, abyste mi umožnily radost, posílat za to duším dešť milostí.“

29. srpna.

„Je trpké trpěti bez jakékoli vnitřní útěchy.“

„Ano. Ale takové utrpení jako moje jest utrpení bezstarostné. Jsem spokojena, že tak trpím, poněvadž to Bůh chce.“

Četla jsem jí evangelium příští neděle o milosrdném Samaritánu.

„... Podobám se tomu ubohému polomrtvému člověku. Jsemť také polo živá, polo mrtvá...“

30. srpna.

• Pravila jsem jí: „Radovala byste se, kdyby vám někdo oznámil, že za několik dní zemřete? Bylo by vám to milejší, než kdyby vás upozornili, že musíte po měsíce, ano i po léta víc a více trpěti?“

„Ach, nebyla bych proto spokojenější. Jediné, co mě těší, jest, že se na mně plní vůle Boží.“

31. srpna.

„Jak potřebuji spatřit už divy nebeské! Nic pozemského mne již nedojímá . . .“ —

„Jest podivuhodné, jak se všechny moje tužby vyplnily! Když jsem dříve čítávala sv. Jana z Kříže, prosila jsem Boha, aby na mně vykonal, o čem tento světec mluví, totiž abych se v málo letech posvětila tak, jako bych byla dosáhla vysokého věku, zkrátka, abych se rychle strávila láskou, . . . a jsem vyslyšena!“ —

Vypravovala mi, jak v dřívějších letech chtěla se při jídle umrtvovati, myslila na odporné věci, a dodala:

„Později jsem však poznala, že se bude lépe shodovat s prostotou, když věci, které mi chutnají, obětuji vděčně Pánu Bohu.“

Byla vyčerpána:

„Jaké statečnosti potřebuji, abych mohla udělati kříž!

Bože můj . . . Bože můj, smiluj se nade mnou! . . . Mohu již jen to říkat.“

*

Z á ř í.

2. září.

„Obětovala jsem svoje vnitřní utrpení zvláště za jednoho našeho příbuzného, který nemá víry.“

—

„Přijmeme-li pokoření, že jsme byly nedokonalé, s odevzdaností, klidně, vrátí se milost Boží ihned zpět . . .“

—

„Ano, toužím po nebi! ,Roztrhni, ó Bože, jemná vlákna tohoto spojení!“¹⁾

*

1) Sv. Jan z Kříže „Plamen lásky“.

3. září.

Vypravovala jsem jí, že jsem se dozvěděla, s jakou okázalostí přijala Francie ruského cara:

„Ach, to mne neoslní!... Vypravujte mi o Pánu Bohu, o činech světců, o všem, co jest opravdové...“

*

4. září.

Předložily jsme jí kousíček masa. Řekla:

„Jsem ráda, že se mi maso oškloví jako všechno ostatní. Tak z toho alespoň nemám požitek.“

—

„Kdybyste věděla, jak jsem při myšlence, že brzy půjdu do nebe, klidná! Jsem sice blažena, ale nemohu říci, že cítím živou radost a jásavé vytržení.“

—

„Ale přece byste raději žila než zemřela?“

„Matičko, opakuji znovu, že ne. Nedávám ničemu přednost. Nejlépe se mi líbí to, co je milejší Pánu Bohu, co On pro mne zvolí!“

*

5. září.

„Kdyby vám někdo řekl, že teď náhle zemřete, měla byste strach?“

„Neměla. S jakou radostí bych odešla s této země!“

„Jaké zklamání tedy, kdybyste se přece uzdravila!“

„Ne, docela ne. Kdybych se uzdravila, dívali by se na mne všichni s podivením, a já, já bych si řekla: Jsem velmi ráda, že jsem zdráva a že smím Pánu Bohu ještě na světě sloužit, protože je to jeho vůle. Trpěla jsem, jako bych měla zemřít. Nu dobře, po druhé s tím začnu znova.“

Poznamenala jsem, že méně trpěla, když jsem u ní zůstala.

„Ach, právě tolik . . . velmi mnoho . . . velmi mnoho jsem trpěla! Ale žalovala jsem to nejsv. Panně . . .“

*

6. září.

Toho dne jsme obdržely relikvii svatého mučedníka Theofana Vénarda. Přijala ji slzíc radostí.

Celé odpoledne byla pak roztomilá. Řekla jsem jí: „Zpozorovala jsem, že jakmile můžete, jste jako ve dnech zdraví.“

„To je pravda! Ano, když mohu, snažím se, abych byla, pokud možno, veselá a potěšovala jiné.“

*

8. září.

Ve výroční den své profese dostala kytici polních květů. Mimo to přilétla do nemocnice červenka a poskakovala okolo jejího lůžka. Tyto události ji mile dojaly. Vysvětlovala nám, proč:

„Je to proto, že Pán Bůh je ke mně tak pozorný. Navenek mě tím stále zasypává, uvnitř však mě zkouší. Ale jsem klidna.“

*

9. září.

„Ach, vím, co znamená trpěti!“

*

11. září.

„Bojím se, že jsem se bála smrti! Ale nebojím se toho, co přijde po ní a nelituji života . . . Řekla jsem si jen: Co vlastně je toto tajemné odloučení duše od těla? . . . Bylo to po prvé, co mě to napadlo, ale hned jsem se odevzdala Pánu Bohu.“

—

„Prosím, podejte mi můj křížek, abych jej políbila, až vzbudím lítost, a tak získala plnomocné odpustky pro duše v očistci. Mohu jim dáti již jen to!“

„Mám se báti zlého ducha? Myslím, že ne, vždyť konám vše z poslušnosti.“

Uvila dva věnce z chrp pro „Usmívající se Pannu Marii“. Zázračná ta socha byla přenesena už dříve do nemocnice. Jeden věnec jsme položily k nohám, druhý jsme vložily Panně Marii do rukou. Ukazujíc naň, pravila jsem jí: „Jistě myslíte, že tenhle věnec je určen pro vás?“

(Oba věnce jsou zachovány a vystaveny v místnosti památek po světici.)

„Ó ne, ať s ním Matička Boží učiní, co chce. Tím, co jí dávám, chci jí jen způsobit radost.“

• A o něco později:

„Netoužím Pána Boha viděti zde na světě. A přece Jej tolik miluji! Také Matičku Boží a svaté mám velice ráda, ale nežádám si patřiti na ně zde. Žiji raději z víry.“

Jedna novicka myslíc, že ji příjemně rozptýlí, přinesla jí ilustrovanou knihu se zábavnými povídkami. Odmítla ji:

„Jak můžete myslit, že mě ta knížka bude zajímat! Jsem tak blizoučko věčnosti, a proto se nemohu chtít rozptylovat takovými marnostmi . . .“

*

13. září.

Dostala fialky:

„Ach, vůně fialek! . . .“

Pak se mne tázala posunkem, zdali si k nim může přivonět.

*

14. září.

Přinesly jsme jí krásnou růži, utrženou v naší zahradě. Otrhala ji s velikou zbožností a láskou nad svým křížkem, berouc každý lístek do rukou a přikládajíc jej na rány Spasitelovy, jako by je chtěla zahojiti. Při tom řekla:

„Malá Terezie sype Ježíši ještě v září jarní růže.“

A protože některé lístky spadly s lůžka na zem, upozorňovala:

„Seberte, setřičky, pečlivě ty lístky!

Způsobí jednou mnoho radosti. Ne-
ztratíte ani jediného! . . .¹⁾

—

„Ach, nyní už pevně doufám, že
moje vyhnanství bude jen krátké!“

—

Lékař ji ujistil, že zemře bez smrtelného zá-
pasu. Poněvadž však čím dál tím více trpěla, po-
vzdychla si:

„Vždyť mi přece řekli, že nebudu
mít smrtelný zápas! . . . Konečně, chtě-
la bych jej přece vytrpěti . . .“

- „Kdybyste mohla, co byste si vybrala?“
„Nevybrala bych si nic.“

*

1) Jedním z nich byl v září 1920 uzdraven v asy-
lu Malých sester v Lisieux od rakoviny jazyka sta-
řec Ferdinand Aubry.

15. září.

Pravila jsem jí: „Až budete jednou v nebi, budou vám dnešní veliká utrpení připadat nepatrná.“
Odvětila:

„Ach, vždyť již zde na světě vidím, že jsou velice malá . . .“

Při večerní rekreaci mi pravila:

„Dnes odpoledne jsem slyšela odpověď, jíž se dostalo jisté sestře, která se na mne ptala: ‚Je velmi unavená.‘ Pomyslila jsem si: To je pravda. Podobám se unavenému, uřícenému poutníkovi, který klesá vyčerpán na konci své cesty!

. . . Ano, já však klesnu do náručí Božího! . . .“

*

16. září.

Prosila jsem ji o různé rady. Při tom mi pravila:

„Když chceme od Boha nabýt světla a pomoci při vedení duší, nesděluj-

me lidem svých utrpení, abychom si tím zjednaly útěchu. Ostatně, tak si stejně opravdu neulevíme. Spíše se rozrušíme, místo abychom se uklidnili.“

*

17. září.

Projevily jsme starost, že se její stav stále horší.

„U nemocných máme být stále veselí! Nesmíme naříkat jako ti, kteří nemají naděje . . . Dosáhly byste tím ještě, že bych litovala, že musím tento svět opustit.“

„Ach, to by šlo jistě těžko! Musily bychom se pořádně namáhat!“

Na to odvětila šelmovsky:

„To je pravda! . . . Řekla jsem to jen, abych vás postrašila! . . .“

*

20. září.

Lékař pochválil její hrdinskou trpělivost.

„Jak jen může říci, že jsem trpělivá! Vždyť to není pravda . . . Nepřestávám naříkat, vzdychat, a neustále volám: „Ó můj Bože, již nemohu, smiluj se nade mnou . . . smiluj se nade mnou!““

★

22. září.

Pravila jsem jí: „Chudinko, jak trpíte! A zdá se, že vás i svatí opustili. Voláte je a oni nepřicházejí, aby vás odtud odvedli.“

„A přes to je tolik miluji! Vždyť chtějí vidět, kam až sahá moje důvěra . . .“

Když jsem jí připomněla různé chvíle z jejího řeholního života, kdy byla velice pokořena, dodala jsem: „Jak často jsem vás litovala!“

„Opravdu, toho nebylo potřebí. Povznášela jsem se nad to vše tak vyso-

ko, že jsem z pokoření vyšla posilněna. Nikdo neobstál v tom ohni lépe než já . . .“

★

24. září.

V tento výroční den přijetí závoje jsem vyprosila, aby byla za ni obětována mše svatá. Děkovala mi. A když jsem pak viděla, jak trpí, pravila jsem jí smutně: „Ach, vždyť z toho nemáte žádného ulehčení!“ Odpověděla mi:

„Dala jste tedy sloužit mši svatou, abyste mi zjedнала ulehčení?“

„Za vaše blaho.“

„Moje blaho jest nepochybně v utrpení . . .“

—

„Už brzy budu mluvit jen řečí andělů.“

—

„Tušíte blízkost smrti?“

„Ó Matičko! Předtuchy! . . . Kdybyste věděla, jak jsem po té stránce

chudá. Nevím nic, co byste také vy nevěděla . . . Neuhodnu nic kromě toho, co vidím a cítím. A přece jest v mé duši přes všechny ty temnoty podivuhodný klid.“

—

„Zdá se, že vás utrpení neunavuje. Nejste alespoň uvnitř trochu znavena? . . .

„Nejsem! Když již nemohu, nemohu již. To je všecko!“

—

„Vy budete v nebi mezi serafíny.“

„Ach, až tam přijdu, nebudu si počínat jako oni. Všichni v Boží přítomnosti zastírají tváře své.¹⁾ Dám si dobrý pozor, abych se svými křídly nezakrývala . . .“

*

¹⁾ Isaiáš 6, 2.

25. září.

Vypravovala jsem jí, že jsme při zotavení mluvily o veliké odpovědnosti těch, kterým je svěřena péče o duše, a těch, kdož dlouho žili: Odpověděla:

„Maličtí budou souzeni s nekonečnou láskou . . .¹⁾ A možno zůstat maličkým i při nejodpovědnějších úřadech, a také, i když jsme dlouho žili.

Cítím, že kdybych zemřela v osmdesáti letech a v několika klášteřích zastávala odpovědné úřady, že bych zůstala právě tak malá, jako jsem dnes. A stojí psáno: Nakonec zvedne se Pán, aby zachránil všechny tiché a pokorné na zemi. Nepraví se, aby je soudil, nýbrž zachránil.“²⁾ —

Jednoho z těchto posledních dnů utrpení mi pravila s úzkostí:

„Ó Matičko, co znamená psát krásné věci o utrpení? Nic! Nic! Musíme

1) Moudr. 6, 7.

2) Žalm 75, 10.

to prožít, abychom poznali cenu těchto slov . . . “

Ta slova se mne bolestně dotkla. Dnes se zdálo, že si vzpomíná na onen svůj výrok. Pohlédla na mne zvláštním svým způsobem a pravila:

„Nyní cítím, že všechno, co jsem mluvila a psala, je po všech stránkách pravdivé . . . Jest pravda, že jsem toužila, abych mohla mnoho pro Pána Boha trpěti a jest pravda, že i nyní po tom ještě toužím.“

—

Kdosi jí řekl: „Ach, co trpíte, je strašné.“

„Ne, není to strašné. Malé zápalné oběti lásky nesmí se zdát strašným, co jí posílá její Snoubenec . . .“

*

27. září.

Jedna z jejích novicек přišla na chvíli do nemocnice. Když viděla světici tak klidnou a statečnou, pravila: „Jste andělem tichosti a trpělivosti!“

„Ó ne, nejsem anděl . . . Andělé nemohou trpěti. Nejsou tak šťastni jako já.“

★

28. září.

„Nedostává se mi vzduchu této země. Kdy mi již Pán Bůh dá vzduch nebes! . . .“

★

29. září.

Den před její smrtí. Od rána se zdálo, že již začíná smrtelný zápas. Chrčela těžce a neměla dechu. V poledne pravila Matce převorce:

„Máti moje, jest to již smrtelný zápas? Jak to jen udělám, abych zemřela? Nikdy nebudu umět umřít . . .“

—

Předčítala jsem jí francouzsky officium na sv. Michaela archanděla a modlitby za umírající. Když tam byla řeč o zlém duchu, učinila dětský pohyb, jako by mu hrozila a zvolala s úsměvem:

„Ó! . . . Ó! . . .“

takovým tónem, jako by chtěla říci:

„Já se tě nebojím.“

Když odešel lékař, ptala se Matky převorky:

„Bude to již dnes, Máti moje?“

Matka převorka přisvědčila a my jsme dodaly:
„Pán Bůh se dnes velice těší!“ Terezie pak dodala statečně:

„Já také!“

„. . . Jak bych byla šťastna, kdybych zemřela hned!“

Odpoledne:

„Již nemohu! Ach, modlete se za mne! Kdybyste věděly!“

K sestře Jenovefě od nejsv. Tváře, jež ji prosila o slovíčko na rozloučenou:

„Již jsem řekla vše . . . vše jest dokonáno! . . . Jen láska má cenu!“

Po Matutinum, když vytrpěla pravé mučed-
nictví, sepjala ruce a zašeptala jemným, žalostivým
hlasem:

„Ano, Bože můj, ano, Bože můj,
chci ráda všechno trpět!!!“

„Trpíte tedy hrozně?“ tázala se naše Matka.

„Milá Matko, hrozně ne, ale mno-
ho, mnoho . . . co právě mohu unés-
ti“

Prosila, aby směla být v noci sama, ale Matka
převorka nechtěla svolit. O tuto útěchu se rozdělily
sestra Marie od nejsvětějšího Srdce a sestra Jen-
vefa od nejsv. Tváře.

*

Čtvrtek 30. září.

DEN JEJÍ VZÁCNÉ SMRTI.

Byla jsem u ní přes mši svatou. Nemluvila. Byla vysílena a dýchala těžce. Uhodla jsem, že její bolesti jsou nevýslovné. Jednu chvíli sepjala ruce a hledíc na sochu Rodičky Boží, pravila:

„Jak vroucně jsem se k ní modlila, a přece je to pravá smrtelná úzkost beze vší útěchy . . .“

—

Lze říci, že tento den prožila v ustavičných bolestech. Byla úplně vyčerpána, a přece se k našemu podivení mohla hýbat, ano i sednout si.

„Vidíte, Matičko,“ pravila, „jakou mám dnes sílu! To není ještě k smrti. Snad to bude trvat ještě měsíce. Již

ani nevěřím, že zemru, věřím jen, že budu trpěti . . . A zítra bude ještě hůře . . .

Nu, tím lépe!“ —

„Můj Bože! . . . Miluji Jež, Pána Boha! . . .

Milá Matičko Boží, přispěj mi ku pomoci! . . .“

— — — — —
„Je-li toto umírání, co jest pak smrt sama?!“

— — — — —
„Matičko, ujišťuji vás, kalich jest naplněn až po okraj! Ale Pán Bůh mne neopustí . . . On mne nikdy neopustil! . . .“
—

„Ano, můj Bože, všechno, co Ty chceš, ale smiluj se nade mnou! . . .

Sestřičky, sestřičky! Modlete se za mne! . . .

Můj Bože, můj Bože, Ty, jenž jsi tak dobrý!!! . . . ano, jsi dobrý! Já to vím . . .“

Kolem třetí hodiny dala ruce křížem přes prsa. Matka převorka jí položila na kolena obrázek Panny Marie Karmelské. Pozorovala jej chvíli.

„Ó moje Máti, představte mě rychle nejsvětější Panně! Připravte mě na dobrou smrt!“

Matka převorka odpověděla, že je připravena, protože vždy chápala, co je pravá pokora a také podle toho jednala. Chvilku o tom přemýšlela a pak řekla pokorně:

„Ano, myslím, že jsem nikdy nehledala jiného, než pravdu . . . Ano, pochopila jsem, co je pokora srdce.“

Opakovala ještě jednou:

„Vše, co jsem napsala o své touze po utrpení, ano, všechno je pravda!“

A s jistotou:

„Nelituji, že jsem se obětovala Lásce.“

Od té chvíle se zdálo, jako by to netrpěla ona. Když jsem se na ni podívala, několikrát mě napadlo, že se podobá mučedníkům v rukou katů, ale podněcovaným Božskou mocí. Opakovala s důrazem:

„Ne, nelituji, že jsem se odevzdala Lásce. Naopak!“

O něco později pravila:

„Nikdy bych si nebyla pomyslíla, že jest možno tolik trpěti! Nikdy! Nikdy! Mohu si to vysvětlit jen svou horoucí touhou, abych zachraňovala duše . . .“

Stísněně:

„Nemohu dýchat, nemohu zemřít.“

Oddaně:

Několik minut po sedmé nařídila Matka převorka, aby se sestry rozešly, myslíc, že smrtelný zápas bude trvat ještě dlouho. Terezie povzdychla:

„Máti má, není to ještě smrtelný zápas? Nezemru ještě?“

„Ano, mé dítě, jest to smrtelný zápas. Ale Pán Bůh jej snad chce o několik hodin prodloužiti . . .“

Tu odvětila statečně:

„Dobře tak . . . budiž . . . budiž!
. . . Nechtěla bych méně trpěti!“

A pohlížejíc na krucifix:

„Ó . . . miluji jej! . . . Můj Bože
. . . já . . . Tě . . . miluji!!!“

.

Když ta slova pronesla, klesla zpět s hlavou vpravo nakloněnou. Myslíly jsme, že již skonala a naše Matka dala rychle zazvoniti na zvonek u nemocnice, aby se sestry vrátily. Poručila: Otevřte všechny dveře (pokoj má troje). Něco slavnostního znělo v té chvíli z těch slov, a já jsem si pomyslíla, že i Pán to rozkázal v nebi andělům.

Sestry poklekly okolo smrtelného lůžka a byly svědky její extase v poslední chvíli.

Obličej světice byl opět bělostný, jako když bývala úplně zdráva. Oči byly obráceny vzhůru. Zářily a měly výraz blaženosti, jež převyšovala všechny její naděje. Pohnula několikrát hlavou, jako by ji někdo božským způsobem zraňoval šípem lásky.

Ihned po tomto vytržení, jež trvalo asi, co by se pomodlil „Věřím v Boha“, zavřela oči a vydechla.

Bylo asi 7 hodin 20 minut.

Naše svatá sestřička byla po smrti nevýslovně krásná a milá. Křížek svůj držela tak pevně, že jsme jej musily násilím z ruky vyprostít, když jsme ji připravovaly do rakve. Poslední tu službu jí se mnou prokázaly sestra Marie od nejsvětějšího Srdce a sestra Amata od Ježíše, první ošetřovatelka nemocných. Bylo nám nápadné její dětské vzezření. Každý by byl řekl, že je jí tak 12, 13 let.

Později však, když byla vystavena v choru, měl její obličej výraz, vzbuzující úctu.

Údy zůstaly ohebné až do pohřbu dne 4. října 1897.

Z událostí 30. září mi v mysli utkvělo zvláště ještě toto:

V dlouhém smrtelném zápase svaté Terezie Ježíškovy jako by si dalo hejno ptáčků dostaveníčko právě na stromě vedle okna nemocnice, jež bylo dokořán. Až do její smrti zpívali z plna hrdla. Dosud nikdy jsme v naší zahradě neslyšely takový koncert. Na mne to působilo bolestně. Vždyť jaký to kontrast: na jedné straně tolik utrpení, a na druhé — radostný zpěv!

Jedna starší sestra, jež naší Terezii ne vždycky rozuměla, mi však potom pravila dojata: „Matko, všimla jste si toho zpěvu ptáčků? Bylo to opravdu něco neobyčejného!“

Mimo to naše malá sestřička ve své nemoci tvrdila, že v hodinu její smrti bude krásně. Ale celý den bylo pod mrakem a deštivo. K sedmé hodině večer se však mraky najednou roztrhaly a brzy bylo vidět hvězdy, jasně zářící na modré obloze.

Sestra Anežka od Ježíše, karmelitka.

MODLITBY,
JEŽ SLOŽILA SV. TEREZIE
JEŽÍŠKOVA.

ÚKON OBĚTOVÁNÍ SE
MILOSRDNÉ LÁSCE BOŽÍ.

Můj Bože, abych ustavičně žila v dokonalé lásce, zasvěcuji se Tvé milosrdné lásce v oběť zápalnou a prosím Tě, abys mě stále stravoval a mou duši zaplavoval proudy své nekonečné něhy, abych se stala mučednicí Tvé lásky.

Až mě toto mučednictví připraví, abych se mohla objevit před Tebou, kéž konečně způsobí mou smrt a kéž se má duše ihned rozletí do

věčného objetí Tvé milosrdné lásky.

Toužím, Miláčku duše mé, obnovati tuto svou oběť každým úderem svého srdce, až se konečně den nachýlí a budu Tě smět po celou věčnost tváří v tvář ujišťovat o své lásce. Amen.

Marie Františka Terezie
od Ježíška a od přesvaté Tváře
z řádu bosých karmelitek.

Na svátek nejsvětější Trojice 9. června 1895.

(Odpustky 300 dní po každé, když se tuto modlitbu zbožně a zkroušeně pomodlíme.

Plnomocné odpustky jednou za měsíc za obyčejných podmínek, modlíme-li se ji denně po celý měsíc.

V Římě v posvátném sboru pro odpustky 31. VII. 1923.)

*

MODLITBA K JEŽÍŠKOVI.

Ježíšku, jediný poklade můj, odevzdávám se zcela tvým božským rozmarům. Nežádám si jiné radosti, než aby ses na mne usmál. Uděl mi ctnosti svého dětství, aby mě andělé a svatí v den mého narození pro nebe poznali jako Tvoji malou snoubenku Terezii Ježíškovu.

*

MODLITBA K PŘESVATÉ TVÁŘI PÁNĚ.

Ó klanění nejhodnější Obličejí Ježíšův, jediná krásu, jež srdce moje uchvacuje, učiň mě podobnou Tobě, abys vždy, když pozoruješ duši své malé nevěsty, viděl sebe samého. Ó Miláčku srdce mého, pro Tvou lás-

ku chci zde na světě postrádati Tvého
sladkého pohledu, necítiti nevýslov-
ného polibku Tvých úst. Prosím Tě
však, roznět mě svou láskou, aby mě
brzy strávila a abych se směla brzy ob-
jeviti před Tebou.

Terezie od přesvaté Tváře.

*

JINÁ MODLITBA
K PŘESVATÉ TVÁŘI.

(Vyjadřuje sice tytéž myšlenky jako
předcházející, je však obdařena
odpustky.)

Ó Ježíši, jenž jsi se při svém umu-
čení stal stínem člověka a mužem bo-
lesti, uctívám Tvůj božský Obličej, na
němž zářily krása a vznešenost božství,
jenž se však pro mne stal obličejem

malomocného. Ale z těch zohavených rysů poznávám Tvou nekonečnou lásku a stravuji se touhou Tebe milovat a způsobit, abys byl milován ode všech lidí. Slzy, jež tak hojně tekly z Tvých očí, jsou mi jako skvostné perly, jež ráda sbírám, abych jejich nekonečnou cenou vykupovala duše ubohých hříšníků.

Ó Ježíši, jehož Obličej jest jediná krása, jež uchvacuje mé srdce, přijímám to, že zde na světě neuzřím sladkosti Tvého pohledu, neucítím nevýslovného polibku Tvých úst. Prosím Tě však snažně, abys mi vtiskl svou božskou podobu, objal mě svou láskou, aby mě rychle sežehla, abych tak mohla brzy patřit na Tvůj oslavený Obličej v nebi. Amen.

(Po každé 300 dní odpustků, jež možno věnovati duším v očistci.
Pius X. 13. února 1906.)

MODLITBA ZA POKORU.

(Byla složena pro jednu novicku.)

Ó Ježíši, když jsi byl pozemským poutníkem, řekl jsi: „Učte se odemne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem a najdete pokoj duším svým.“ (Mat. 11, 29.) Mocný panovníku nebes, ano, má duše nachází klid, když Tě vidí oděného přirozeností služebníka, snižujícího se až k tomu, že umývá nohy svých apoštolů. Tu se rozpomínám na slova, jež jsi řekl, abys mě naučil pokoře: „Příklad zajisté dal jsem vám, abyste i vy činili tak, jako jsem já učinil vám. Není služebník větší nad pána svého. To-li víte, jste blahoslaveni.“ (Jan 13.) Rozumím, Pane, těm slovům, jež vyšla z Tvého tichého a pokorného Srdce, chci se jimi s Tvou milostí řídit.

Chci se pokorně snižovat, a podři-

zovat vůli svou vůli svých sester, v ničem jim neodporovat, aniž zkoumat, zda mají či nemají právo mi rozkazovat. Nikdo, Miláčku můj, neměl toho práva vůči Tobě, a přece jsi poslouchal, a to netoliko Pannu Marii a sv. Josefa, nýbrž i své katy.

Teď vídám, jak v Hostii dokonáváš své zničení. S jakou pokorou se, ó Božský Králi slávy, poddáváš všem kněžím a nerozlišuješ mezi milujícími Tebe a těmi, kteří jsou, bohužel, ve Tvé službě vlažní nebo i chladní. Ať slouží přesvatou Oběť dříve či později, Ty vždy ochoten sestoupiti s nebe na jejich slova.

Ó můj Miláčku, jak se mi pod rouškou bílé Hostie jevíš tichý a pokorný srdcem! Nemohl ses už více ponížít, abys mne naučil pokoře. Chci se také z lásky k Tobě pokořovat, chci nésti s Tebou Tvá ponížení, abych s Te-

bou měla podíl v království nebeském.

Prosím Tě snažně, můj Božský Ježíši, poniž mě po každé, když se budu chtít vyvyšovat nad jiné. Ale znáš, Pane, mou slabost. Každého rána si umiňuji, že se budu cvičit v pokoře, a večer vždy poznávám, že jsem chybovala z pýchy. Při tom poznání jsem pokoušena k malomyslnosti; ale vím, že malomyslnost je zase jen ovoce pýchy. Chci tedy, Bože můj, všechnu svou důvěru skládati v Tebe. Protože můžeš vše, učiň, aby se v mé duši usídlila ctnost, po níž toužím. Abych obdržela tuto milost od Tvého neskonálního milosrdenství, budu často opakovati:

„Ježíši tichý a pokorný srdcem, učiň srdce moje podle srdce svého. Amen!“

*

MODLITBA ZA STATEČNOST V BOJI.

Hospodine, Bože zástupů, jenž jsi pravil ve svém evangeliu: „Nepřišel jsem, abych přinesl pokoj, ale meč,“ (Mat. 10, 34.) vyzbroj mě k zápasu; hořím touhou po boji za Tvoji slávu, ale prosím Tě snažně, posilni moji odvalu . . . Pak budu moci se svatým králem Davidem volati: „Ty sám jsi můj štít, Ty, Hospodine, zvedáš ruce mé k válce.“ (Ž. 134, 1, 2.)

Ó Miláčku můj, chápu, jaké boje mi určuješ; nebudu bojovati venku na bojišti . . . Jsemť zajatkyní Tvé lásky, přijala jsem dobrovolně pouta, která mě spojují s Tebou, a navždy mě oddělují od světa. Mým mečem je láska. Tou vyženu cizince z království a způsobím, že budeš provolán za Krále duší.

Vím, Pane můj, že nepotřebuješ nástroje tak slabého jako jsem já; ale Jana z Arku, Tvoje panenská a vzácná nevěsta, pravila: „Je třeba bojovat, aby Bůh dal vítězství.“ Ó můj Ježíši, budu tedy bojovat z lásky k Tobě až do konce svého života. Protože Tys nechtěl mít odpočinku na zemi, chci jednat podle Tvého příkladu. Pak se na mně splní slib Tvých rtů: „Slouží-li mi kdo, následuj mne a kde jsem já, tam bude i služebník můj a Otec můj jej poctí.“ (Jan 12, 26.) Býti s Tebou, býti v Tobě, hle, toť mé jediné přání! Ujištění Tvé, že mi je splníš, pomáhá mi snášeti vyhnanství a čekání na onen požehnaný den, kdy se octnu tváří v tvář věčnosti. Amen.

*

MODLITBA
PRO OSOBU, ŽIJÍCÍ
VE SVĚTĚ.

Bože můj, obětuji Ti dnes všechny své skutky na úmysly nejsvětějšího Srdce Ježíšova a k jeho slávě. Zasvěcuji Ti každý úder svého srdce, své myšlenky i nejprostší skutky, spojujíc je s jeho nekonečnými zásluhami. Chyby své chci napravovat tím, že je uvrhnu do výhně jeho milosrdné lásky.

Ó můj Bože, žádám pro sebe a pro ty, kteří jsou mi drazí, o milost, abychom plnili dokonale vůli Tvou a přijímali z lásky k Tobě radosti i strasti tohoto pomíjejícího života, a tak jednou byli spojeni s Tebou v nebi na věky. Amen.

*

MODLITBA
K SVATÉMU MUČEDNÍKU
ŠEBESTIÁNOVI.

(Tato modlitba byla napsána rukou světice na rub obrázku, představujícího svatého Tarsicia, jež zdvihá křesťanský vojín. Toho považovala za sv. Šebestiána.)

Ó slavný vojíne Kristův, jenž jsi pro slávu Pána zástupů vítězně bojoval a získal si palmu mučednickou: vyslechni mé tajemství. Nesu Pána jako andělský Tarsicius. Jsem jen dítě, a přece mám denně bojovat, abych si zachovala neocenitelný Poklad, který se skrývá v mé duši

Často musím bojovat až do krve . . .
Ó mocný válečníku, buď mým ochráncem, podpírej mě vítěznou svou paží a nebudu se obávati moci nepřátelské.

S tvou pomocí budu bojovat až do konce svého života, kdy mě představíš Ježíši. Z jeho ruky obdržím palmu, vydobytou s tvou pomocí. Amen.

*

MODLITBY KE CTI
SV. TEREZIE JEŽÍŠKOVY.

MODLITBA ZE MŠE SV.

NA SVÁTEK SV. TEREZIE JEŽÍŠKOVY.

Pane Ježíši, jenž jsi řekl: Nebudete-li jako děti, nevejdete do království nebeského: dej nám, prosíme, abychom sv. Terezie následovali srdcem prostým a pokorným, tak abychom dosáhli věčné odměny, jenž jsi živ a kraluješ s Bohem Otcem v jednotě Ducha svatého Bůh po všechny věky věkův. Amen.

MODLITBA KE CTI
SV. TEREZIE JEŽÍŠKOVY
ZA OBDRŽENÍ MILOSTÍ
NA JEJÍ PŘÍMLUVU.

Ó nebeský Otče, jenž chceš svatou Terezií Ježíškovou připomenouti světu milosrdnou lásku svého srdce a dětinnou důvěru, kterou k Tobě máme mít: děkujeme Ti pokorně, že jsi takovou slávou zahrnul tu, jež byla povždy věrným dítkem Tvým a že jsi jí dal zázračnou moc, aby Ti denně přiváděla veliký počet duší, které Tě budou věčně chváliti.

Svatá Terezie, rozpomeň se na slib, že budeš konati dobro na zemi, a sesílej hojný dešť růží na ty, kteří Tě vzývají, vyprošujíc jim na Bohu milostí, kterých očekávají od jeho nekonečné dobroty.

Ó Bože, jenž jsi duši svaté Terezie Ježíškovy zapálil duchem své lásky, dej nám, abychom Tě také milovali a působili, abys byl mnoho milován. Amen.

*

NOVÉNA
K NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICI
ZA MILOSTI NA PŘÍMLUVU
SV. TEREZIE JEŽÍŠKOVY.

Věčný Otče,

jenž jsi na nebesích, kde odměňuješ zásluhy těch, kdož na tomto světě Ti věrně sloužili — pro ryzí lásku, jakou Tě milovalo Tvé malé dítě, svatá Terezie Ježíškova, až k odvaze důvěry dětinné, že v nebi budeš konat její vůli, poněvadž ona na zemi vždy konala vůli Tvou: ukaž se ochotným

k jejím snažným prosbám a rač pro ni
vyslyšeti naše modlitby.

Otčenáš, Zdrávas, Sláva Otci

Ježíši, synu věčného Otce,

jenž jsi slíbil, že odměníš i nejmenší
službu prokázanou bližnímu ve jménu
Tvém: pohlédni se zalíbením na svou
malou snoubenku, svatou Terezii Je-
žíškovu, jež tolik horlila o spásu duší.
Pro vše, co zde na světě učinila a vy-
trpěla, rač bez ustání vyplňovat její
přání, že bude trávit své nebe proka-
zujíc zemi dobrodiní. Pro tento slib
uděl mi milosti, kterých si tak ho-
roucně žádám.

Otčenáš, Zdrávas, Sláva Otci . . .

Bože Duše svatý,

jenž jsi takovou milostí lásky zdoko-
nalil požehnanou duši svaté Terezie
Ježíškovy: prosím Tě pro věrnost,

s jakou jí užívala, aby ses naklonil k snažným přimluvám, kterými Tě za mne prosí a rozpomínaje se na její slib, že dá pršeti s nebe dešti růží, dal jí, ó Božský Utěšiteli, oč pro mne žádá.

Otčenáš, Zdrávas, Sláva Otcí.

Ó svatá Terezie Ježíškova, jež jsi ve svém krátkém životě byla zrcadlem andělské čistoty, silné lásky a velikomyslné odevzdanosti do vůle Boží: nyní, když se raduješ z odměny, získané svými ctnostmi, pohleď soucitně na mne, jež se ti úplně svěřuji. Učiň mé prosby svými, řekni za mne slovo Panně Neposkvrněné, jejímž jsi byla miláčkem, té Královně nebeské, jež se na Tebe usmála v jitru života. Žádej tu, jež má takovou moc nad srdcem Ježíšovým, aby mi vyprosila milost, po které v tuto hodinu tolik toužím, a provázela ji požehnáním, jež mne

bude posilovati po celý život, brániti v hodinu smrti a dovede mě k blažené věčnosti. Amen.

*Modlitba k sv. Terezií Ježíškové
za spásu vlasti.*

Svatá Terezie Ježíšková, tys pravila: Miluji svou vlast, chci jí zachovati víru — smiluj se, Pane, nad ní. Vysvobod' ji z temnot, jež ji obklopují, odvrát' ji ode lži Ty, Duchu světla a pravdy!

Tys řekla též: Miluji církev, svou matku, byla bych ochotna na její obranu prolíti svou krev. — Ó, přived' naši nevěrnou vlast k církvi, matce duší!

Nová a mocná patronko naše, pros Pannu neposkvrněnou, aby zachránila náš národ. Vrať se k nám se sv. Cyrilem a Metodem, se sv. Václavem, Ludmilou a blah. Anežkou, abyste vyhnali

cizince z království. Nechceme, aby tento cizinec — duch odboje a nevěry — panoval nad námi, nýbrž Kníže pokoje, Ježíš, náš jediný Pán a milovaný Spasitel.

Svatá Terezie Ježíškova, zachraň naši vlast! Amen.

Modlitba

*k sv. Terezii Ježíškově, patronce
noviciátů karmelitského řádu.*

Ó naše svatá sestřičko, jež jsi věrným působením s milostí dosáhla tak rychle vrcholu svatosti: vypros nám tu něžnou, silnou a vznešenou lásku, jež působila, žes běžela radostně po cestě Božích přikázání, abychom i my chápaly přikázání sesterské lásky, jež tys plnila tak dokonale. Kéž se ve spolek tak milujeme, jako nás Ježíš miloval. Nauč nás, abychom jej hle-

daly v prostotě srdce a rač osvítiti naše duše paprsky božské pravdy, aby se nedaly klamati přeludy. Račiž nám, svatá Terezie, zvláště vyprositi milost poznání, že nejsme schopny ničeho dobrého bez pomoci shůry. Abychom si té pomoci zasloužily, vypros nám pokoru, jež přivábí do našich srdcí milosrdnou lásku dobrotivého Boha. Tobě se úplně odevzdáváme, ó naše nebeská Mistryně, nauč nás, jak se máme posvěcovati ne pro sebe samé, ale pro církev svatou a pro množství duší, které chceme zachránit svou láskou a svými skrytými obětmi. Amen.

- (Ódpustky 300 dní po každé, když se novicky řádu karmel. tuto modlitbu zbožně a pokorně pomodlí.)

Vzývání
sv. Terezie Ježíškovy.

Rozpomeň se, mocná Královničko, zářný obraze milosrdné Panny Marie, rozpomeň se, co jsi nám zjevila, že nikdo tě neprosí nadarmo, a že nikdo z těch, kteří tě vzývají, není od tebe opuštěn. Naplněna nejněžnější důvěrou přicházím ti připomenout tvůj slib, že tvým nebem bude činiti dobro na zemi, přicházím tě snažně prosit, abys seslala na mne a na všechny, za něž tě prosím, hojný dešť růží, proud to nebeských milostí.

Pospěš odpověděti na moje vzývání, sestup ke mně, abys mě zanítla božskou láskou a vyslyšela pokornou modlitbu mou. Amen.

(Tuto modlitbu složila Matka Isabelá od nejsvětějšího Srdce, karmelitka v Lisieux.)

Modlitba

*k sv. Josefu a k sv. Terezii Ježíškově
za povolání k stavu řeholnímu
a kněžskému.*

Ó slavný svatý Josefe, dokonalý vzore duší vnitřně žijících, a Ty, svatá Terezie Ježíškova, jež jsi v tichu klášterním zasvětila život svůj modlitbě za kněze, vypros církvi Boží mnoho povolání řeholních i kněžských. Kéž vybrané duše obnoví zemi svatostí svého života podle učení sv. evangelia.

Svatý Josefe a sv. Terezie, očekáváme tento úrodný a žádoucí dešť růží od vaší mocné přímluvy. Amen.

*

Vytiskla
Průmyslová tiskárna
v Praze

LISBETKA.

Rozkošná povídka anglické katolické spisovatelky Mary T. Waggamanové ze života amerických dětí. Hodí se zvláště pro dívky, připravující se k prvnímu sv. přijímání. Pobaví a poučí jejich rodiče, učitele a vychovatele. Výborný příspěvek pro katolické školní a spolkové knihovny. Cena Kč 12.—

ZÁZRAČNÝ KŘÍŽ V LIMPIAS.

Popis podivuhodných zjevů, pozorovaných na tamním kříži. Cena Kč 5.—

UMĚLECKÉ POHLEDNICE UKŘIŽOVANÉHO V LIMPIAS

po 1 Kč.

VKUSNÉ BAREVNÉ OBRÁZKY HLAVY UKŘIŽOVANÉHO V LIMPIAS. Cena 40 hal.

ŽIVOT SV. JUDY TADEÁŠE, VELIKÉHO POMOCNÍKA

v těžkých záležitostech.

Cena Kč 1.—

MILOSTNÉ PRAŽSKÉ JEZULÁTKO,

dílko dlouho u nás postrádané, s ilustracemi.

Cena Kč 6.—

VKUSNÉ NÁLEPKY MILOSTNÉHO PRAŽSKÉHO JEZULÁTKA.

Barevné 100 kusů Kč 5.—

Zlaté 100 kusů Kč 10.—

NOVÉNA K BLAHOSLAVENÉ ANEŽCE ČESKÉ. Cena Kč 3.—

ALŽBĚTA CANORI MORA,

vzor křesťanské manželky a matky od Msgra Ant. Puganiho.

Velmi cenné dílko pro naše katolické ženy a matky, vkusně vázané.

Cena Kč 36.—

BOŽSKÉ SRDCE PÁNĚ.

Umělecký obraz českého mistra prof. Em. Dítěte. (60 × 40).

Cena Kč 30.—

DŮVĚRNÁ NOVÉNA K NEJSVĚT. SRDCI PÁNĚ. Cena 20 hal.

MODLITBA K PANNĚ MARIÍ,

dobré Matce.

Cena 8 hal.

ODPUSTKOVÁ MODLITBA ZA DUŠE V OČISTCI.

Cena 8 hal.

SERIE 12 UMĚLECKÝCH POHLEDNIC ZE ŽIVOTA SV. FRANTIŠKA SERAFÍNSKÉHO a jiné. Cena Kč 6.—